

'Ασ' Όλα

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἐκ τῆς τελειῆς

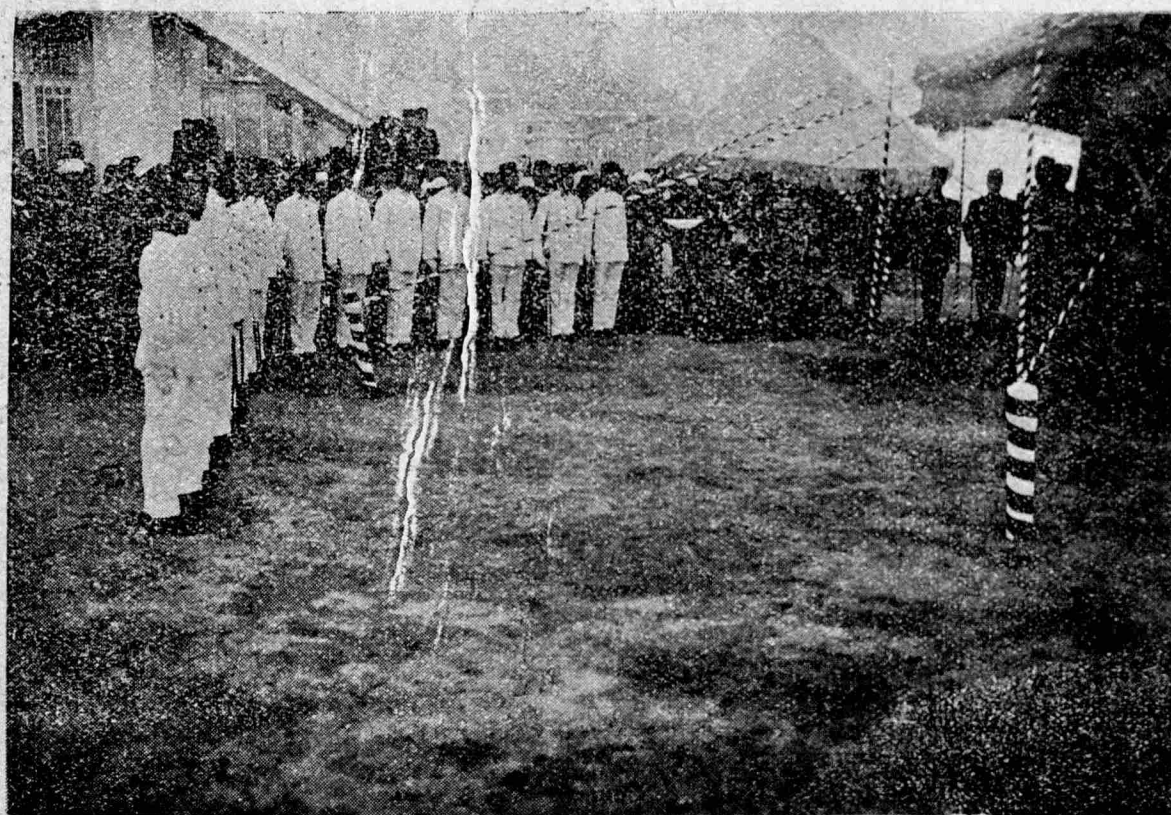
τῆς

ἀπονομῆς τῶν βραβείων

τῆς

Ναυτικῆς Σχολῆς

τῆς Χάλκης.

Ἡ ἄφιξις

τῆς

Α. Α. Μ.

τοῦ Σουλτάνου

εἰς τὴν Σχολήν.

Ἡ πρὸς ὑποδοχὴν

τοῦ Ἄνακτος

παράταξις.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΜΩΡΙΑ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΙΣ

«Ο λόγος δὲ τοῦ Σταυροῦ — ἐκφωνεῖ δ' Ἀπόστολος — τοῖς μὲν ἀπολυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σωζομένοις, ἡμῖν, δύναμις Θεοῦ ἐστὶ».

Καὶ τὴν ἀλήθειαν ταύτην τῆς βιβλικῆς ρήσεως, τὴν ὁποῖαν ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν Ἀπόστολον τῶν Ἑθνῶν νὰ εἴπῃ ἢ τότε ὑπὸ τοῦ κόσμου γενομένη ὑποδοχὴ τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, βλέπομεν ἐπικυρουμένην ὑπὸ τῆς σειρᾶς τῶν αἰῶνων καὶ τῆς σωρείας τῶν ποικίλων ἔθνων.

Μωρία ὄντως ἀπεκλήθη τὸ πρῶτον ἡ διδαχὴ τῆς νέας θρησκείας τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ ὡς μωρίαν τὴν ὑπεδέχθησαν οἱ αὐτονομαζόμενοι σοφοὶ τῆς οἰκουμένης. Καὶ ὅμως ἡ διδασκαλία αὕτη, ἡ ἐκ ταπεινῶν ὀρμωμένη καὶ λιτὴ τὴν ἀπαρχὴν, κατέρριψε τὴν συσσωρευθεῖσαν σοφίαν τοῦ κόσμου, διότι ἐκεῖνη μὲν ἐστηρίζετο ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ὄντος ἀγαθοῦ, ἐνῶ ἡ ἄλλη περιεκάλυπτε τὸ κενὸν καὶ ἐκόσμιε ἐπιχαρίτως μόνον τὸ ψεῦδος.

Καὶ εἶδομεν τὰ «μωρὰ τοῦ Θεοῦ» ἀποδεικνυόμενα σοφώτερα τῶν ὑπὸ τοῦ κόσμου παραδεδεγμένων ὡς σοφῶν, καὶ τὰ ἀσθενῆ καὶ τὰ ἐξουθενωμένα ὡς ἰσχυρὰ καὶ πανσθενῆ.

Δὲν ἔχει, ἄλλως τε, ἡ ἀλήθεια ἀνάγκην τῆς βίας, διὰ νὰ ἐπικρατήσῃ, οὐδὲ πάλιν πύσσει πρὸ τῆς βίας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἰσχύος, ὅταν αὐταὶ συνοδεύωσι τὸ ψεῦδος.

Ἐχομεν, ἄρα γε, ἀνάγκην παραδειγμάτων; Τὸ πρῶτον τυχὸν παράδειγμα θὰ ἐπηκολούθει ὀρμαθῶς ἄλλων, ἀποδεικνυόντων τὸ βίσιμον καὶ τὴν σταθερότητα τῆς ἀρχῆς ταύτης.

Ἀλλὰ μήπως ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ ἔθνος δὲν πρόκεινται ἡμῖν πασιφανῆ παραδείγματα, ἰσχυρὰ ἐχέγγυα καὶ ἀψευδῆ τεκμήρια αὐτῆς;

Εἰς οἰανδήποτε τῆς ἀρχαίας αὐτῶν ἱστορίας σελίδα καὶ ἂν σταματήσῃ τις, εἰς οἰονδήποτε ἐπεισόδιον, θέλει ἴδει, ὅτι ἐπολεμήθη ὑπὸ τῆς βίας καὶ τοῦ ψεύδους· πᾶν ὅ,τι ἐδιώχθη ὑπὸ τοῦ ἐγωισμοῦ καὶ τοῦ φθόνου, ἀνέθορε μέγα, ἐπιβάλλον, λαμπρόν, δεσπόσαν καὶ τῶν ἐχθρῶν τοῦ ἀκόμη.

Ἡ αὐριον δὲ ἀγαμένη λαμπρὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἑορτῆ, ἡ πανηγυρικὴ τοῦ Σταυροῦ ὑψωσις, ἐπαναφέρει εἰς τὴν μνήμην μας μίαν εἰσέτι φορὰν τὰς πολλὰς περιπετείας, τοὺς ἀπείρους διωγμοὺς τοῦ θεοῦ συμβόλου καὶ τῆς ἐπ' αὐτὸ ἰδρυμένης Ἐκκλησίας του, ὑπερ ὅμως, ἀνώτερον τῶν μισούντων αὐτό, ὑψώθη ἐν ἔλῃ αὐτοῦ τῇ δόξῃ, καταυγάσαν διὰ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ ἀπορρέοντος ζωοδότου φωτός τὴν ὑψήλιον.

Τὸ ἱερὸν τοῦτο σύμβολον τῆς θρησκείας μας ἔστω ἡμῖν ὑπόδειγμα δράσεως καὶ τηλαυγῆς στήλη φωτός οὐρανοῦ διὰ τὴν κατεύθυνσιν ἡμῶν ἐν τῷ β'φ. Ἡ διδασκαλία αὐτοῦ, μωρία διὰ πάντας τοὺς λοιπούς, ἔστω δὲ ἡμᾶς δύναμις Θεοῦ ἀνίκητος, ὑφ' ἧς, ἐμπνεόμενοι καὶ ἐνισχυόμενοι, θέλομεν τύχει τῆς δυνατῆς κατ' ἀνθρώπον εὐδαιμονίας.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΩΡΑΙΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ

Ὁ πόλεμος, ὁ ὁποῖος ἀπεργάζεται τὴν μεγάλην τραγωδίαν, φιλοτεχνεῖ σήμερον, ὡς ἐμπνευσμένος ποιητής, ὡς μέγας δημιουργός, τοὺς ὠραίους, τοὺς ζηλευτοὺς θανάτους.

Εἶναι ὠραία ἡ ζωὴ.

Τὴν ἔψαλεν ἡ ποίησις μὲ τοὺς πλέον τορνευτοὺς στίχους τῆς γραμμῆς εἰς ὅλας τὰς λαλουμένας ὑπὸ τὸν ἥλιον γλώσσας. Τὴν ὕμνησε καὶ τὴν ἐξυμνεῖ ἡ φύσις, ὅταν ἀπλόγη εἰς χρώματα, εἰς ἤχους, εἰς εὐωδίας, τὰ κάλλη τῆς, ποῦ ἀποτελοῦν τὸν δυνατώτερον πανηγυρικὸν καὶ τὸν λαμπρότερον τῆς φωτιστέφανον. Τὴν ἐξιγγέλλει κάθε ὑπαρξίς, πῦ ζῇ.

Εἶναι ὠραία ἡ ζωὴ.

Μὲ ὅλα τῆς τὰ δάκρυα καὶ τοὺς πόνους τῆς, παρ' ὅλας τὰς βασάνους καὶ τὰς θλίψεις, ποῦ φαίνονται εἰς τὸ μάτι τοῦ ἀπηλιτισμένου ὡσάν μαύρη, σκυθρωπὴ νεφέλη, ἐπιρυλάσσει ἐν μειδιάματι, μίαν φωτεινὴν ἀκτίνα, καὶ ὑπὸ τὴν θωπείαν αὐτῶν ἡ ψυχὴ λησμονεῖ, ἀνακουφίζεται, ζωογονεῖται.

Εἶναι ὠραία ἡ ζωὴ.

Τὸ μαρτυρεῖ ἡ τρελλὴ ἀγάπη, ποῦ ἔχουν ὅλα τὰ ὄντα δι' αὐτήν, ἡ πιστὴ ἀφοσίωσις, τὴν ὁποῖαν τρέφουν, καὶ ἡσὶς διότι εἶναι μυστικὴ καὶ λαθραία, δὲν εἶναι διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον φλογερά, περιπαθῆς, συνηφασμένη σρικτά, δυνατὰ μὲ τὰς ἰσας τῆς ὑπάρξεώς των.

Τί ἄλλο, παρὸ φλογερά πρὸς τὴν ζωὴν ἀγάπη, εἶναι τὸ κλάμα τοῦ βρέφους, ποῦ πεινᾷ; Ἡ ζωὴ δι' αὐτὸ εὐρίσκειται μέσα εἰς τὰ τονωτικά μόρια τοῦ μητρικοῦ γάλακτος καὶ πρὸς τὸ στήθος τῆς μητρὸς ἀπλόνη τὰ χεράκια του, διότι ἀγαπᾷ τὴν ζωὴν. Τί ἄλλο, παρὰ πόθος τῆς ζωῆς εἶναι ὁ πόνος τοῦ παιδιοῦ, ποῦ τρελλὸ μέσα στὰ παιγνίδια του ἔκοψε βαθεῖα τὸ χερί του καὶ ἀπὸ τὴν πληγὴν του τρέχει τὸ αἷμα; Τὸ κόκκινο ἐκεῖνο αὐλάκι, τὸ ὁποῖον σχηματίζει ἡ πληγὴ, τὸ παιδί ξεύρει, χωρὶς κανεὶς πρῶτος νὰ τοῦ τὸ διδάξῃ, ὅτι εἶναι ἡ ζωὴ ποῦ φεύγει καὶ δι' αὐτὸ μὲ τὸν πόνον, μὲ τὸ δάκρυ, μὲ τὴν προσπάθειαν ζητεῖ νὰ σταματήσῃ τὴν ροὴν τῆς, διότι θέλει νὰ ζήσῃ.

Θέλει νὰ ζήσῃ τὸ πουλάκι, ποῦ ξεσηκόνεται τρομαγμένον καὶ περιφοβὸν εἰς τὸν κρότον τοῦ βήματος μας καὶ ἂν εἴμεθα περισσότερον εὐαίσθητοι, θὰ ἐνοούσαμεν τὸν πόνον τοῦ λουλουδιοῦ, ὅταν τὸ σκληρὸ χερί τοῦ ἀνθρώπου τὸ κόπῃ.

Ὅλα, ὅλα θέλουν νὰ ζήσουν, διότι εἶναι ὠραία ἡ ζωὴ.

Ἄλλ' ἂν ἡ ζωὴ εἶναι ὠραία, μὴ νομίσετε, ὅτι δὲν ὑπάρχουν καὶ ὠραῖοι θάνατοι. Αὐτοὶ θέτουν τὸν λαμπρότερον στέφανον εἰς μίαν ὠραίαν ζωὴν καὶ ἀποτελοῦν τὴν ὠραιότεραν λύσιν τοῦ δράματος, τὸ ὁποῖον ἡ Μοῖρα μᾶς ὥρισε νὰ παίξωμεν εἰς τὴν γῆν ἐδῶ κάτω. Εἶναι τὸ τελευταῖον «ἀμὴν» τῆς λειτουργίας τῆς ζωῆς, μὲ τὴν ἀπήχησιν τοῦ ὁποῖου ἡ ψυχὴ θὰ ταξιδεύσῃ εἰς τὸ ἀγνωστον καὶ ἡ μνήμη θὰ σφραγίσῃ τὸν τάφον μας ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὅχι μίαν φορὰν, ἡ πλέον ὠραία ζωὴ χάνεται καὶ σβύνει, μαραινεται καὶ θολοῦται μ' ἓνα ἄδοξον θάνατον, καὶ ὄχι σπανίως μίαν ζωὴν ἀχαρὶς καὶ λησμονημένη γίνεται ὀνομαστή καὶ περιλαμπρὸς, διότι εἶχε τὸ εὐτύχημα ἐνὸς ὠραίου θανάτου.

Πρέπει ν' ἀποθάνῃ κανεὶς. Ἀφοῦ ὁ θάνατος εἶναι κάτι, τὸ ὁποῖον θὰ πῆρῃ κάθε ζωὴ, ποῦ ἤχησεν, ἂς φροντίσῃ τοῦλάχιστον νὰ ἐκλέξῃ τὸν ὠραιότερον θάνατον. Καὶ ποῖος εἰμπορεῖ ν' ἀρνηθῇ, ὅτι ὁ θάνατος ἐπάνω εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης δὲν εἶναι εἰς ἀπὸ τοὺς ὠραιότερους θανάτους;

Ἐχεῖ ὁ πόλεμος τὰ δεινὰ του, εἶναι σκληρὸς καὶ πικρὸς ὁ πόλεμος, ἀλλ' εἶναι εὐεργέτης συνάμα. Δημιουργεῖ τὴν εὐκαιρίαν ἐνὸς γλυκυτάτου τέλους, ἐνὸς τέλους, ποῦ πρέπει νὰ ζηλεύῃ κάθε ἀνδρική ψυχὴ, ἥτις ἐγεννήθη διὰ ν' ἀγωνισθῇ, νὰ ζήσῃ καὶ ν' ἀποθάνῃ.

Μὲ τὴν σημαίαν τῆς Πατρίδος, πτυχομένην ἀπὸ τὸν ἄνεμον τοῦ βουνοῦ, ἐμπρός, μὲ τὸ ὄπλον εἰς τὴν δεξιάν, ζεστὸ ἀκόμη ἀπὸ τὰς συνεχεῖς ἐκπυρσοκροτήσεις, ὁ στρατιώτης προχωρεῖ. Ὑπὸ τὸ βῆμά του τὰ ἐδάφη δονοῦνται, αἰσθάνεται, ὅτι εἶναι ἄλλος ἄνθρωπος, αἰσθάνεται μέσα εἰς τὸ στήθος του μίαν ἄλλην ψυχὴν· εἶναι ὁ κυρίαρχος, εἶναι ὁ δεσπότης, εἶναι ὁ «ὑπεράνθρωπος»· καὶ εἶναι εὐτυχής. Ἐξαφνα μίαν σφαῖρα τοῦ τρυπᾶ τὴν καρδιά, τὴν δέχεται μὲ τὸ μειδιάματι εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ πίπτει, ἀλλ' ἐνῶ ξεψυχᾷ, τὸ πνεῦμά του συνεχίζει τὸ ὠραῖον ὁ εἶρον, ποῦ ἐδημιούργησε, καὶ φεύγει εἰς τὸ ἀγνωστον, ἐνῶ αἱ ὁμοβρονταὶ ἀποτελοῦν τὸν ἐξόδιον ὕμνον του.

Καὶ ὁ νεκρὸς τοῦ πολέμου παίρνει τὴν θέσιν του εἰς τὸ μέγα, τὸ ἀνθηρὸν στεφάνι, τὸ ὁποῖον θὰ φορέσῃ βυσινοβαμμένον ἡ Πατρίς, γίνεται σταγὼν δροσᾶς, ποῦ θὰ ζωογονήσῃ τὸν σίτον τοῦ μέλλοντος. Ἡ δόξα του εἶναι δόξα συνολικὴ, ἀλλ' εἶναι δόξα πολῦτιμος.

Εἶναι ὠραία ἡ ζωὴ, ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ ὠραῖοι θάνατοι. Ὁ πόλεμος, ὁ ὁποῖος ἀπεργάζεται σήμερον τὴν μεγάλην τραγωδίαν, φιλοτεχνεῖ, ὡς ἐμπνευσμένος ποιητής, ὡς μέγας δημιουργός, τοὺς ὠραίους, τοὺς ζηλευτοὺς θανάτους.

Θ. Κ. Μ.

ΓΝΩΜΑΙ

Ἡ ἐπιτυχία ἀπαιτεῖ μόχθον. Πολλοὶ εἶναι οἱ ἀκολουθεῦντες τὸν καιήφορον, διότι εὐκολοὶ εἶναι ἡ κατάβασις· ὀδηγεῖ ὅμως εἰς σκότη καὶ βάρυθρα. Ὅλιγοὶ εἶναι οἱ ἀνερχόμενοι, ἀσθμαίνοντες, τὸν ἀνήφορον· ἀλλ' ἄγει εἰς τὸ φῶς καὶ τὰς κορυφάς.

Δὲν μοῦ κάμνουν ἐντύπωσιν τὰ μάτια ποῦ ἀνανακλοῦν, ὡς κάτοπτρα, τὸν ἐξωτερικὸν μόνον κόσμον. Ὁραία εἶναι τὰ μάτια ἐκεῖνα, ποῦ δείχνουν τὸ φῶς τῆς ἐσωτερικῆς εὐμορφίας.

Δ. Κ.

Η ΕΛΠΙΣ

Γιατὶ στὸ δάκρυ τὸ πικρὸ, ποῦ ἡ μαννούλα χύνει, καὶ τὸ γλυκὸ μειδιάματι προβάλλει ζωντανό, καὶ τὸ παράπονο ξεχνᾷ καὶ τὸν καῦμό της σβύνει, ποῦ ἐκρυβεν ἡ δύστυχη γιὰ τὸν πτωχὸ τῆς γυιᾶ;

Εἶν' ἡ Ἐλπίς, ποῦ στὴν καρδιὰ τὸν πόνο τῆς δροσίζει καὶ μὲ τὸ χρῶμα τῆς χαρᾶς τὰ χεῖλη ζωογραφίζει!

Ποιὸς τὴν πλανεύει γιὰ τὸν γυιὸ πῶς πίσω θὰ γυρίσῃ, πῶς θὰ ριφθῇ στὴν μητρικὴ ἀγκάλῃ νικητῆς, καὶ στοῦ πολέμου τὴν ὀρμὴν πῶς νάβγῃ δὲν θάρρησῃ ἀντάμα, ἡ Νίκη καὶ αὐτὸς τοῦ ἐχθροῦ ἐκδικητῆς;

Εἶν' ἡ Ἐλπίς, ποῦ ὀλόχρυσά φτερά γοργὰ τῆς δίνει καὶ σὰν πουλὶ μὲ τὰ φτερά στὰ ὕψη τὴν ἀφίνει!

Ποιὸς μετριάξει τὸν βαθὺ μὲς στὴν καρδιὰ τῆς πόνο, ποιὸς τῆς χαρίζει τὴν χαρὰ, τὸ φῶς στὸ πρόσωπό της, καὶ καρτερᾷ ἡ δύστυχη ἀνήμερη τὸν χρόνον, ποῦ θὰ βρεθοῦν ἀντάμα οἱ δυοῖ : ἡ μαννα μὲ τὸν [γυιὸ τῆς;

Εἶν' ἡ Ἐλπίς, ποῦ τὸν πτωχὸ στὸ βιό του συντροφεύει, τῆς πίκραις του καὶ τὰ πολλὰ φαρμάκια ποῦ στεῖ [ρεύει!

Ν. Δ. Π.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΠΙΡΡΟΗ

Ἦμην πολὺ νέος τότε, δώδεκα μόλις ἐτῶν, καὶ δι' αὐτὸ μὲ ἐθεώρουν ἀνάξιον προσοχῆς αἱ κυραὶ. Τώρα, ὅτε οὐδεμία πλέον ἐλπὶς νὰ ἐπανέλθω εἰς τὰ ὄρατα ἐκεῖνα ἔτη, τολμῶ νὰ ταῖς ἀποτείνω μικρὰν τινα συμβουλὴν: Μὴ περιφρονεῖτε τὰ παιδία, κυραὶ. Κρύπτεσθε ἀπὸ αὐτὰ, ὅπως κρύπτεσθε καὶ ἀπὸ τοὺς μεγάλους, διότι ὑπάρχουσι παιδικαὶ ἐντυπώσεις τόσον ζωηραὶ, τόσον ἀνεξίτητοι, ὥστε βραδύτερον θὰ ἐπηρεάσωσι μεγάλως τὰς σκέψεις τῶν ἀνδρῶν καὶ συνεπῶς τοὺς ἰδικούς σας βίους. Ἐἶχον τὴν φυσικωτάτην μανίαν τότε νὰ μεγαλώσω καὶ ὁμως εἰς τὴν εὐλογημένην σμικρότητά μου ὀφείλω τὸ μάθημα, ὅπερ οὐδεὶς μεγάλος ἤκουσεν, ὅπερ δὲν θὰ ἐδίδετο βεβαίως, ἂν τις τοιοῦτος παρίστατο.

Πᾶσαι, ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, ἀφηγήθησαν σπουδαιότατα συμβάντα τῆς ζωῆς αὐτῶν, ἐξαιρούσαι τὰ νίκαις, ἃς ἔσχον ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν, ἀλλ' οὐδεμία ἀνεκηρύσσεται νικητέρα. Ὅπως ἐξ ἀρχῆς εἶχε συμφωνηθῆ, ἐν μόνον περιστατικῶν ἐδικαιούτο ἐπίσημη νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸν παράδοξον τοῦτον διαγωνισμόν, ἐννοεῖται δέ, ὅτι ἐξέλεγε τὸ καλλίτερον, ὅτι τὸ ἤρτυε, τὸ ἐχρωμάτιζε, τὸ ἐμύρονε μετὰ δαψιλείας καὶ χάριτος. Ἐν τούτοις οἱ κριταὶ—αὐταὶ αὐταὶ αἱ ὀποτελοῦσαι τὴν φιλικὴν συναναστροφὴν ἐν τῷ οἴκῳ, ἐν ᾧ εὐρισκόμεθα—ἐξηκολούθουν νὰ θεωρῶσιν ἐκάστη τὸ ἰδικόν της καθόρθωμα ὡς τὸ μέγιστον καὶ δὲν παρεδέχοντο κατ' οὐδένα λόγον, ὅτι ὑπῆρχε τις ἐξισήσασα μείζονα ἢ αὐταὶ ἐπιρροὴν ἐπὶ ἀνδρός. Καὶ ἐπέμεναν ἐκάστη, ὅτι εἰς αὐτὴν ἀνήκει τὸ γέρας, ἐπαναλαμβάνουσα περιληπτικώτερον ἡδὴ:

— Σεῖς, φαίνεται, δὲν γνωρίζετε τί ἐστὶ καπνὸς διὰ τὸν ἀνδρα. Προτιμᾷ νὰ στερηθῆ τοῦ ἄρτου, νὰ κρούνη, νὰ πάσχη, παρά νὰ μὴ καπνίξῃ καὶ ἐν τούτοις ὁ σύζυγός μου, ὅστις ἦτο ὁ φανατικώτερος τῶν καπνιστῶν, ὁ σύζυγός μου, τὸν ὁποῖον ἀπεκάλουν σκαπτικῶς «τὸ καπνίζον ἡφαιστεῖον», δὲν λέγω, ὅτι ἐπαυσε νὰ εἶναι ἡφαιστεῖον, ἀλλὰ δὲν καπνίζει πλέον. Δὲν εἶναι τοῦτο νίκη;

— Μεγάλῃ ὑπόθεσις! Πολλοὶ κόπτουν καὶ μόνοι τῶν τῶν καπνῶν. Ἀλλὰ τὴν γενειάδα τῶν! Ὁ νέος, περὶ οὗ σὰς ὠμίλησα, δὲν ἦτο ὠραῖος, ἀλλὰ τὸν καθίστα τοιοῦτον ἡ μακρὰ, ἡ μεγαλοπρεπεστάτη του γενειάς. Ἐπρεπε νὰ βλέπετε μετὰ πόσης φιλαρσεκείας τὴν ἐθώπευε καὶ τὴν ἐπεριποιεῖτο! Ἐγὼ, οὕτως ἰδέαν κἂν εἶχον, ἀλλ' ὅτε ἡμέραν τινὰ μοὶ ἐπανελάβε μίαν ἀπὸ τὰς συνειθισμένας ἐκεῖνας φράσεις: «Θὰ ἐδίδα καὶ τὴν ζωὴν μου διὰ σᾶς». — Θὰ ἐκόπτετε καὶ τὰ γένεια σας; τὸν ἠρώτησα. Καὶ τὴν ἐπαύριον μοὶ ἐπαρουσιάσθη μὲ ἓνα τόσο μικρὸ προσωπάκι, ξυρισμένος, κωμικὸς!

— Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν στιγμὴν, εἶπε τρίτη τις, κατὰ τὴν ὁποίαν μοὶ εἶπεν ὁ ἀδελφός μου μετὰ τινος τόνου αὐστηρότητος: — Δὲν φέρεσαι καλὰ μὲ τὸν πτωχὸν Ἀνδρέαν. Θὰ τοῦ ἔλθῃ κανεὶς τύφος καὶ θὰ ἔχῃς σὺ τὴν ἀμιρτίαν. — Ἐγὼ; Διατί; — Νά, τοῦ εἶπες, ὅτι σὺ ἀρέσουν οἱ μεγαλοπρεπεῖς καὶ ὁ πτωχὸς τὸ ἔκαμεν ἐπάγγελμα τώρα νὰ γυρίξῃ μὲ ὄλην αὐτὴν τὴν ζέστην ἀπὸ τὸ πρῶτον εἰς τὸ βράδυ εἰς τὸν ἥλιον διὰ νὰ μαυρίσῃ ὀλίγον!... Ἀφοῦ, κυρία μου, προσέθηκέν, ἀφοῦ μετέβαλα ἓνα ξανθὸν εἰς μελαγχροῖον, διότι ὁ ταλαίπωρος ἐμαύρισεν, ἐπήθη κυριολεκτικῶς, νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ συγκρίνεται ἡ νίκη μου μὲ τὴν ἰδικὴν σας...

— Ὅχι δά, ἐγὼ ἀπεναντίας θεωρῶ πολὺ ἀνωτέραν τὴν ἰδικὴν μου. Τὸ νὰ νικήσῃ τις ἐλαττώματι τόσον βεθέως ἐρριζωμένα... Ἡ μανία τῆς πελτικῆς κατέστρεψε πολλοὺς καὶ θὰ κατέστρεφε βεβαίως καὶ τὸν σύζυγόν μου ἀνευ ἐμοῦ. Τώρα οὐδὲ ἐφημερίδας ἀναγινώσκει πλέον. Σὰς φαίνεται μικρὸν αὐτό;

— Προκειμένου περὶ θεραπείας ἐλαττωμάτων, δὲν πρέπει οὐδεμία νὰ ὀμιλῇ ἐνώπιον ἐμοῦ. Ὁ ἀπέθνησκον τῆς πείνης ἐκ τῆς φιλαργυρίας του,

καὶ ὁμως τὸν ἔκαμα γενναῖον, τὸν ἔκαμα σπαταλὸν!

— Καὶ ἐγὼ, ἦ τις τὸν ἐθεράπευσα ἀπὸ τὸ φρικωδέστερον τῶν ἐλαττωμάτων! Δὲν γνωρίζετε βεβαίως τί θὰ εἶπῃ χαρτοπαίκτης!

— Καὶ ἐγὼ, ἦ τις ἔκαμα ποιητὴν τὸν πεζότερον τῶν ἀνθρώπων!

— Καὶ ἐγὼ, ἦ τις ἔκαμα τρελλὸν τὸν φρονιμώτερον!

Ἡ συζήτης ἐξηκολούθει ἀπὸ πολλοῦ, συζητήσις ἐνέχουσα πολὺ τὸ ἀστεῖον, ἀλλὰ καὶ πολὺ τὸ θλιβερόν, καθ' ἃ κρινώ ἐκ τῶν ὑστέρων. Δυλοῦμαι, ὅτι δὲν ἤδυσθη νὰ διαφυλάξω ἐν τῇ μνήμῃ μου ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀνέκδοτα, ὧν ἕκαστον ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόθεσις κωμωδίας, ἀλλὰ καὶ τραγωδίας συνάμα. Ἐκ στομάτων, ἅπανα περιεκόσμη τὸ γλυκύτερον τῶν μειδιαμάτων, ἐξήρχετο κάποτε εἰκὼν ροδοστεφοῦς θύματος, ἀστείας καταστροφῆς, ἢ καταιστροπικῆς ἀστειότητος. Οὐδεμία παρεδέχετο, ὅτι ἡ ἐπιρροὴ τῆς ἡτῆρας κατὰ κεραίαν μικροτέρα τῆς τῶν ἄλλων, καὶ αὐταὶ δὲ αἱ ἐπ' ἀγαθῶν ἐξασκήσασα αὐτὴν, ἀγνοῶ διατί, μοὶ ἐφαίνοντο τόσον ἐγωῖστρια, ὥστε νὰ ἐκλαμβάνω ὡς κακοποιὸν τὴν δύναμιν, δι' ἣς ἔσωσαν ἀπὸ τῆς καταστροφῆς ἴσως τοὺς συζύγους, τοὺς ἀδελφοὺς, τοὺς ἐρωμένους.

Ἡ τελευταία ὀμιλήσασα ἦτο πολὺ ἄσχημος.

— Ἄν εἶλεγεν, ὅτι ἔκαμε τὸν ἀνδρα τῆς ζηλοτυπίας, θὰ μᾶς ἐνίκα βεβαίως, ἐψιθύρισεν ὠραία τις κακεντρεχῆς.

— Ἀλλὰ σεῖς, μόνον ἀκούετε; δὲν λέγετε τίποτε; Δὲν ἔχετε καὶ σεῖς κανέν ἐπεισόδιον; ἠρώτησαν τὴν οἰκοδόποιναν.

— Ἐχω καὶ ἐγὼ ἓν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τίποτε ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἰδικά σας. Ἄς εἶναι θὰ τὸ εἶπω, ἀλλὰ χωρὶς κἀμμίαν ἀξίωσιν.

Καὶ διηγήθη τὰ ἑξῆς:

«Διαιμένωμεν ἐν τῇ ἐξ ἡχῇ. Ἐσπέραν τινὰ, καθ' ἣν ἐπεριτάουν ἐν τῷ κήτῳ, βλέπω ἀνθρωπὸν διασκελίζοντα τὸν ὑψηλὸν τοῖχον καὶ πηδῶντα ἐντὸς αὐτοῦ. Κατ' ἀρχὰς ὁ φόβος κατέπνιξε τὴν φωνὴν μου καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κράξω, ζητοῦσα βοήθειαν, ἀλλὰ μετὰ τινα λεπτὰ τὸν φόβον μου διεδέχθη ἄλλη φρικωδέστερα σκέψις. Ὁ ἀγνωστος θὰ ἐφρονεῖτο ἴσως, περὶ ἓν ἐκ τῶν ὅσων ὑψους. Τὸν ἔβλεπον μακρόθεν κατακείμενον ἀκίνητον ὡς νεκρόν. Ἐσπευσα νὰ καλέσω τὸν γέροντα ὑπῆρέτην μας, καὶ μετ' αὐτοῦ πλησιάσασα, εἶδον ἀνδρα τεσσαρακοντούτην περίου, ρυπαρόν, ρακένδυτον, αἱματόφυρτον καὶ ἀναίσθητον. Ἀποσιωπῶ πᾶσαν λεπτομέρειαν. Ὁ ἀγνωστος ἦτο κακοῦργος δραπέτης, φρονέσας ἓνα δεσμοφύλακα, ἵνα φύγῃ, καὶ πληγωθεὶς διὰ σφαίρας ὑπὸ χωροφυλάκων, διότι καθ' ὅδον ἐπειράθη νὰ ληστεύσῃ γέροντα διαβάτην.

Τὰ συστατικά του, ὡς βλέπετε, δὲν ἦσαν καλὰ, ἐγὼ ἐν τούτοις, καίτοι ἀπὸ τῆς ἐπαύριον ἤκουσα περὶ τοῦ ποιοῦ του, ὅχι μόνον ἐπεισα τὸν σύζυγόν μου νὰ μὴ ἀναφέρῃ τι εἰς τὰς ἀρχάς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πολὺ τὸν ἐκράτησα εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τῷ παρεῖχον πᾶν μέσον θεραπείας. Ἡμέραν τινὰ, εἰσελθούσα εἰς τὸν θάλαμόν μου, εὐρίσκω τὸ συρτάριον, ἐν ᾧ εἶχον ἀντικείμενά τινα ἀξίας, ἀνοιχτόν καὶ κενόν. Ὁ ξένος μου, νομίσας, ὅτι ἐπικνεύει τὰς δυνάμεις του, ἠθέλησε νὰ μᾶς δώσῃ μικρόν τι δείγμα τῆς εὐγνωμοσύνης του, κρινὼ κρυφίως ἀναχωρήσῃ. Τὸν εὐρομεν ὁμως καὶ πάλιν ἀναίσθητον ἐν τῷ δωματίῳ του ἡ ἐπουλωθεῖσα πληγὴ του ἤνοιξε καὶ αἱ ὀλίγαι δυνάμεις, ἃς εἶχεν ἀποκτήσει, τὸν ἐγκατέλειψαν ἐντελῶς. Εἰς τοιαύτην κατάστασιν δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἰὸν ῥιψώμεν ἔξω τῆς οἰκίας μας, καίτοι τὸ ὀλιγώτερον, ὅπερ ἠδυνάμεθα νὰ πράξωμεν, ἦτο αὐτό. Ὁ ἰατρὸς ἐθεώρησεν ἀπέλπιδα τὴν κατάστασίν του, ἐγὼ δέ, μετ' ὄλην τὴν ἀγνωμοσύνην του, τόσον ἐλυπήθη, ὥστε—ἴσως φανῇ ἀδικαιολόγητος ἡ συμπαθειά μου πρὸς τοιοῦτον τέρας— ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας καὶ τέσσαρας νύκτας δὲν ἐγκατέλειψα σχεδὸν αὐτόν, μόνῃ ἀλλάζουσα τοὺς ἐπιδέσμονες καὶ ποτίζουσα αὐτόν τὰ φάρμακα, ἅτινα ὁ ἰατρὸς διώριζε. Μετὰ τὸ τέταρτον ἡμερονύκτιον, ἡ κατάστασις του ἐβελτιώθη. Ἐν τῷ μεταξύ ὁμως ἐβελτιώθη καὶ ἡ ὄψις του, ἀπὸ ἀγρίας καταστάσεως ἡμερωτέρα, ἀπὸ ἀπαισίας μεταβληθεῖσα εἰς ὑποφερτὴν, σχεδὸν γλυκεῖαν. Ἐφοβεῖτο ἡδὴ νὰ ἐκβάλλῃ τὰς κραιβάς ἐκεῖνας τῆς ἀγωνίας, ἃς οἱ πόνοι τῷ ἀπέσπων καὶ ὅτε δριμύ τι ἄλγος ἤρχιζε νὰ ἀλλοιοῖ τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου του, ἔστρεφε τοῦτο ἀντιθέτως.

Κάποτε ἡ ὄψις του προέδιδε τοιαύτην πάλιν ἐν τῇ ψυχῇ, ὥστε, ὑποθέτουσα, ὅτι βαστιζέται ὑπὸ τῆς συνειδήσεως, τῷ ὠμίλουν περὶ μετανοίας καὶ τῷ ἔλεγον, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι εὐσπλαγχνος καὶ κληρὸς δι' ὅλους. Εἰς τὸ ὄνομα τῆς μετανοίας, ἡ ὄψις του ἀνελάμβανε τὴν προτέραν ἀγριότητα, εἰς τὸ ὄνομα δὲ τοῦ Θεοῦ καθίστατο εἰς φρικωδέστερας. Τῷ ἔλεγον τότε περὶ ἐλπίδος, περὶ συγγνώμης ἐκ μέρους τῆς κοινωνίας, ἢ ἠδίκησε, προέβαινον μάλιστα μέχρι τοῦ νὰ λεγῶ, ὅτι δὲν πταίει τις πάντοτε, ὅταν ἐγκληματῆ, διότι αἱ περιστάσεις τὸν ἀναγκάζουσιν εἰς τοῦτο. Ἦμην ἐνὶ λόγῳ ἀφιερωμένη εἰς αὐτόν ἀπὸ πρῶις μέχρις ἐσπέρας καὶ πολλάκις, ὅτε ἡ ἀνάγκη τοῦ σώματός του προώδευεν, ὁ ὕπνος μου ἐδιώκετο ὑπὸ τῶν σκέψεων, δι' ὧν ἐζήτουν νὰ ἐπιτύχῃ μέσον πρὸς θεραπείαν τῆς ψυχῆς του. Πολλάκις ἐξγειρόμενος ἐφιάλτου, ὅστις κατεβασάνιζεν αὐτόν, συνελάμβανε τὴν χεῖρά μου, θωπεύουσαν τὴν κεφαλὴν του. Ἐνόμιζον, ὅτι οὕτω καθιστῶ ἐλαφροτέρους τοὺς πόρους τῶν πρῶτων βλέμμα, ὅτε μοὶ ἀπέτεινε, τοιοῦτόν τι τοῦλάχιστον ἐδήλου, ἀλλὰ πιαροχῆμα συνωφροῦτο καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξηκόντιζον φρικώδεις ἀστραπὰς. Βεβαίως δὲν ἐπράττον οὕτω διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του. Ἀγνωστὸν τι αἰσθημα οἴκτου, εὐσπλαγχνίας, καθήκοντος, ναί, καθήκοντος, μὲ ἐκράτει παρὰ τὴν κλίνην του μέχρι τῆς ἐσπέρας, καθ' ἣν ἐπέισθη, ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἐσώθη.

Ἐπειτα βραδεῖα, ἀλλὰ σταθερὰ ἐπῆλθεν ἡ ἀνάγκη. Καθ' ὅλον τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἀνέκτα τὰς δυνάμεις, εἴτε ἐν τῷ δωματίῳ του ἔμενεν, εἴτε κατήρχετο εἰς τὸν κήπον, ἦτο σύννους καὶ κατηφῆς. Τίς οἶδε ποταὶ σκέψεις ἐγεννῶντο πάλιν ἐν τῇ κεφαλῇ του!

Ὁ γέρον ὑπῆρέτης οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἔπαυε νὰ τὸν ἐπιτηρῇ. Ἐφ' βεβαίως, καὶ δικαίως, νέαν τινα διάρρηξιν ἢ κλοπὴν, ἔπειτα δέ, ὅτε ἐβεβαιοῦτο περὶ τοῦ ὕπνου του, ἤρχετο καὶ μοὶ εἶλεγε τὰς ἐντυπώσεις του: — Ποιὸς ξέρει, ἢ θυμᾶται τὰ ὅσα κατὰ ἔκαμα καὶ μετανοιώνει, ἢ— ὅλα πρέπει νὰ τὰ συλλογίζεσθε κανεὶς— καὶ μᾶς ἔτοιμαζε πάλιν.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς του ἐφθασεν. Εἶπεν, ὅτι θ' ἀνεχώρει τὴν ἐσπέραν, ἀλλ' ἠνῆθη νὰ προσθέσῃ τι περὶ τῆς διευθύνσεως ἣν θὰ ἐλάμβανε. Πεντάκις, ὡς μοὶ εἶπε βραδύτερον ὁ ὑπῆρέτης, ἐπροχώρησε πρὸς τὴν αἴθουσαν, ἐν ἣ εὐρισκόμην, καὶ πεντάκις ἐστράφη πρὸς τὴν ἐξοδον, ἵνα ἀναχωρήσῃ ἀνευ ἀποχαιρετισμῶν. Τέλος ἐνίκησεν ἡ πρώτη σκέψις καὶ ἐπαρουσιάσθη πρὸ ἐμοῦ. Ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ μὲ παρετήρει ἀκίνητος, ἄφωνος, καὶ δὲν θὰ ὠμίλει ἴσως, ἂν ἐγὼ δὲν τῷ ἀπέτεινα πρώτη τὸν λόγον:

— Αἶ, μᾶς ἀφίνεις; τῷ εἶπον.

— Νά! ἀπήνησε διὰ φωνῆς βραχνῆς, καὶ πλησιάσας πρὸ ἐμοῦ, ἐγονεπέτησεν.

Ἐπειτα τὴν χεῖρα, ἵνα τὸν ἐγείρω, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐγγίσῃ αὐτὴν.

Ἐψωσε μόνον τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς ἐμὲ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν κάθυγροι.

— Εὐχαριστῶ, κυρία, ἐψιθύρισε μετὰ λυγμῶν. Εὐχαριστῶ.

Καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ἐπειτα ἠγέρθη καὶ μὲ βῆμα βραδὺ διηυθύνθη πρὸς τὴν ἐξοδον. Ἀλλὰ δὲν ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν ὁ διὰ τοῦ τοίχου περὶ τῆς ἀνομιλίας κακοῦργος; ἐξῆλθε ταλαίπωρός τις, μεταβαίνων εἰς τὴν πόλιν, ἵνα παραδοθῇ εἰς τὴν δικαιοσύνην.

Βλέπετε, τὸ ἐπεισόδιόν μου δὲν ἦτο τι ἔκτακτον. Σεῖς ἐκάματε τοὺς φιλαργύρους σπατάλους καὶ τοὺς πεζοὺς ποιητάς. Ἐγὼ ἔκαμα ἓνα κακοῦργον νὰ κλαύσῃ... προσέθηκε, σφογγίζουσα τοῦ ὀφθαλμούς της. Καὶ μὲ συγκινεῖ τοῦτο ἀκόμη... Ἀλλὰ τί; Δακρύετε καὶ σεῖς; Θεωρεῖτε ὡς ἀνωτέραν τὴν ἰδικὴν μου ἐπιτυχίαν;... »

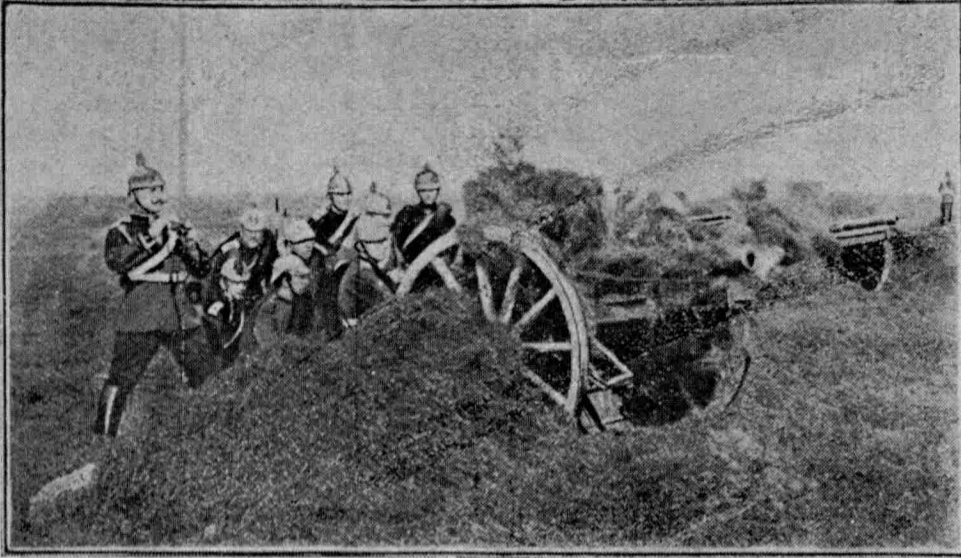
Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσω τότε— ἡμην δωδεκαετής, ὡς σὰς εἶπον— διατί ὄλαι ἐδάκρυον. Ἐδάκρυα μάλιστα καὶ ἐγὼ... Ἐγεννήθη ὁμως καὶ ἀπέμεινεν ἐν τῷ νῶ μου ἡ ἐξῆς σκέψις:

Ἀφοῦ ἡ γυνὴ δύναται νὰ κάμῃ καὶ τὸν κακοῦργον νὰ κλαύσῃ μίαν φορὰν, πόσα δάκρυα θὰ δύναται νὰ ἀποσπᾷ ἀπὸ τοὺς μὴ τοιοῦτους! »

Ἀπὸ παιδίον τί ἄλλο νὰ περιμένῃ τις;

I. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

Γερμανικόν πυροβολικόν κρυπτόμενον εις τούς θάμνους.

Γαλλικόν πυροβόλον τών 7,50
βάλλον 23 φορές ανά πλν λεπτόν.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΑ ΜΕ... ΓΑΪΔΑΡΟΝ

«Μόλις έφεγγε τ' άστέρι τής αύγής...» — άξίζει κανείς να άρχίση με τόν ωραιότατον και μουσικότατον στίχον, προκειμένου να όμιλήση την έποχήν αύτην δι' ένα γάϊδαρον — «Μόλις έφεγγε τ' άστέρι τής αύγής γλυκά-γλυκά...» και οι άκρέμονες τών δένδρων του άντικρυνού κήπου άνεσαλεύοντο εις έν μυστικοπαθές «εύλογητόν» πρός τόν κυανούν μυστήριον, ειδον μέσα εις τό ξύλινον κιγκλίδωμα μιās μάνδρας ένα μακάριον γάϊδαρον.

Άπό την συνήθειαν, την όποίαν απέκτησε εις την ζωήν, άπεκαλύφθη και του άπηύθυνα την ειλικρινεστέραν καλημέραν. Εις τά μεγάλα μάτια του, πού άντηνακλάτο ή γαλάζια ιστορία τής έπαρχομένης αύγής, ήστραψεν ένα έλαφρότατον μειδίαμα και τό ένα από τά μεγαλοπρεπή αυτιά του έκλινε με άβρότητα και διάκρισιν, σάν να έχαιρετούσε και να μās καλοϋσεν. Έπλησίασαμεν. Ηλθε και εκείνος πλησιέστερα εις τό ξύλινον κιγκλίδωμα και άφου μās έκύτταξεν από κεφαλής μέχρι ποδών και έμυρίσθη τό! έπάγγελμά μας, έκίνησεν έρωτηματικά την μούρην του.

— «Ε, τί νέα;»
— «Α! είσαι ό πενηκοστός πέμπτος, πού με σταματᾷ στον δρόμον και μου άπευθύνει την ίδίαν έρώτησιν. Άλλ' έλησμόνησα, ότι έχεις και αύτην την ευτυχίαν, να μη διαβάξης έφημερίδας. Όποτε δέν ξεύρεις τίποτε; (ό γάϊδαρος άνένευσε).

Και θέλεις να καταστρέψης την τρανήν αύτην ευτυχίαν τής άγνοίας; Α! γάϊδαρέ μου, δέν θα γίνω έγώ δήμιος του θείου δώρου τής γιλήνης και τής ήσυχίας σου. Η ευτυχία, ή άπόλυτος ευτυχία, άγαθόν τετράποδον, ρέει από την πηγήν τής άγνοίας, από τόν περιορισμόν τής σκέψεως. Όσα περισσότερα γνωρίζει κανείς, όσον περισσότερον σκέπτεται, τόσην μεγαλειότεραν δυστυχίαν και έντονωτέρας πικρίας συσσωρεύει εις την ψυχήν του, όσον πλατύνεται ή σκέψις, τόσον περισσότερας άβύσσους και τάρταρα άνοίγει, διά να σωριασθούν τ' άληθινά ιδανικά και τ' άληθινά όρατά αισθήματα. Η δημιουργία, πού έδειχθη τόσον άφειδώλευτη πρός σέ, ήγειρε βαθυθέμελον και παχύτοιχον τόν ναόν τής θεάς Ατομικότητος, μέσα εις τόν όποϊον λειτουργεί μυστικά ό Έγωϊσμός. Και θέλεις ν' άνοίξης τās τετραπλᾷς θύρας του, διά να εισέλθουν έντός του βέβηλοι πληροφορίαί διά τά έργα τών ανθρώπων, διά ν' ανατρέψουν την Άγίαν Τράπεζαν, επί τής όποιας καίεται ό λιβανωτός τής Αύτοσυγκεντρώσεως; Έτσι είναι, φεϋ! γάϊδαρε, να υποτιμᾷται πάντοτε ή ευτυχία.

Δυνατός όγκηθμός έκάλυψε τās τελευταίας λέξεις μου, και εις την μούρην του ζώου έζωγραφήθη ή έπιμονή και ή ίκεσία. Έπέμενε να μάθῃ νέα

— Άκουσε λοιπόν του είπα: Έμπρός εις την Λιέγην, την γραφικότεραν και βιομηχανικότεραν πόλιν του Βελγίου, δύο πεπολιτισμένοι λαοί άλληλοσφάγησαν. Έκπλήττεσαι; Εις την πόλιν, όπου αϊ πολυάριθμοι βιομηχανικοί καπνοδόχοι στέλλουν πρός τά όρατα λυκόφωτα τό τραγουδι του Μπετό-

βεν, πού νανουρίζει τόν κουρασμένο εργάτην, εις την πόλιν, όπου και «ό πτωχότερος εργάτης είναι Βιαιλεύς», όπου τά θαυμάσια μνημεία της έκράτησαν αιχμάλωτον τόν παγκόσμιον θαυμασμόν και ή βιβλιοθήκη της συγκεντρώνει ένα τέταρτον εκατομμυρίου τόμων, έμπρός εις την πόλιν τής Μουσικής και τής Έργασίας, άντιμέτωπα εκατομμύρια ανθρώπων συνεκρούσθησαν και τό ανθρώπινον αίμι έρρευσεν εις ποταμούς και ή γήροφᾷ τά πολύτιμα ρουμπίνια του, και τά ανθρώπινα πᾶσματα ύψώθησαν εις λόφους και βουνά, με τά μάτια πανιασμένα από την φρίκην του όλέθρου και όλάνοικτα τά στόματα από την οίμωγήν, πού συνώδευσε την άποσπασθεϊσαν ζωήν. Έκπλήττεσαι, γάϊδαρε! και ξεύρεις τί άπεφάσισαν οι άρχοντές των; Ν' άγωνισθώσι μέχρι τελευταίας πνοής άνθρωπων και ίπτων!

Ό γάϊδαρος έγκάρριξε με όλην την δύναμιν τών πνευμόνων του

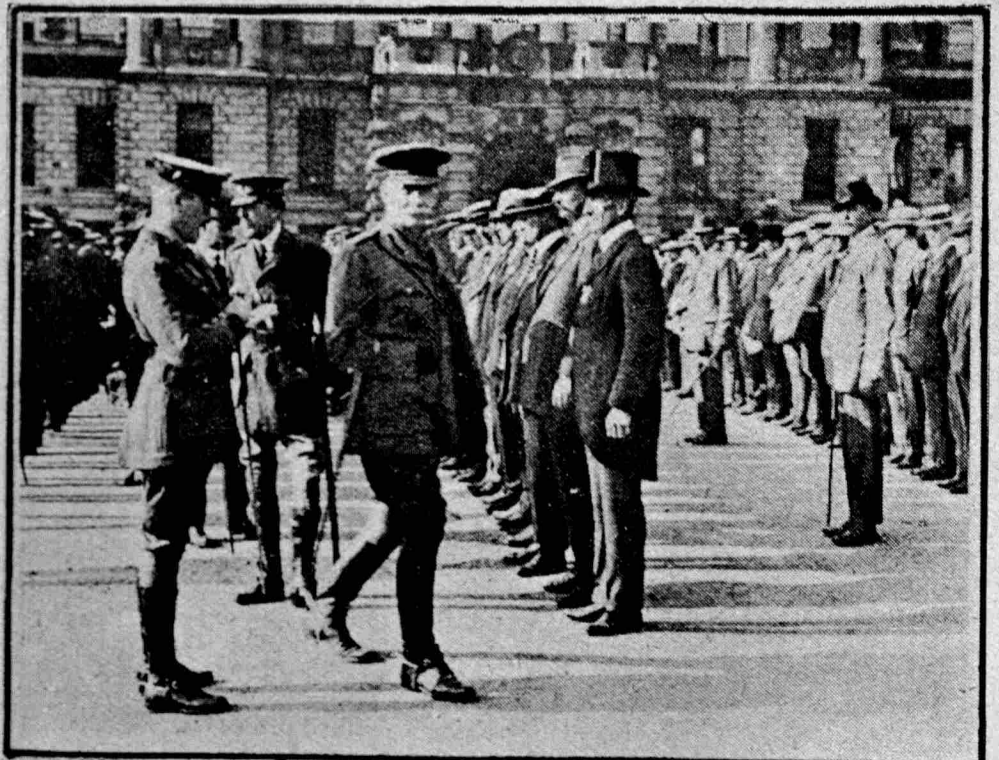
— Ότι εκλήθησαν και οι συγγενείς μου εις τόν αιματηρόν αυτόν άγώνα; Άδύνατον! Έγώ γνωρίζω την αγαθήτητα τής ψυχής τών άλλων. Έάν όρμουñ εναντίον άλλήλων, εάν αιματώνονται, εάν φονεύονται, αναγκάζονται από τούς ανθρώπους. Άπό σᾷς!

Έγκάρριξε πάλιν ό γάϊδαρος, σάν να άφησε τρομεράν βλασφημίαν κατά του ανθρώπινου γένους, έγύρισε τά όπίσθιά του, έκλώττησε τό ξύλινον κιγκλίδωμα και έρριψε κατά του προσώπου μας άκατονόμαστον κρότον.

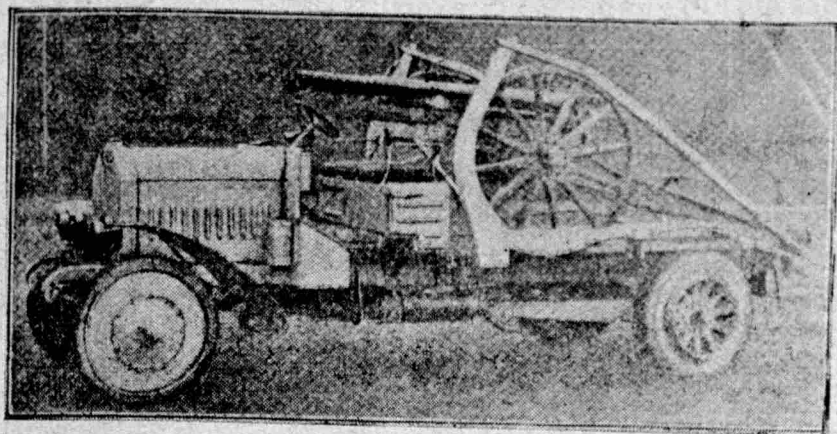
ΜΗΡΑΝ

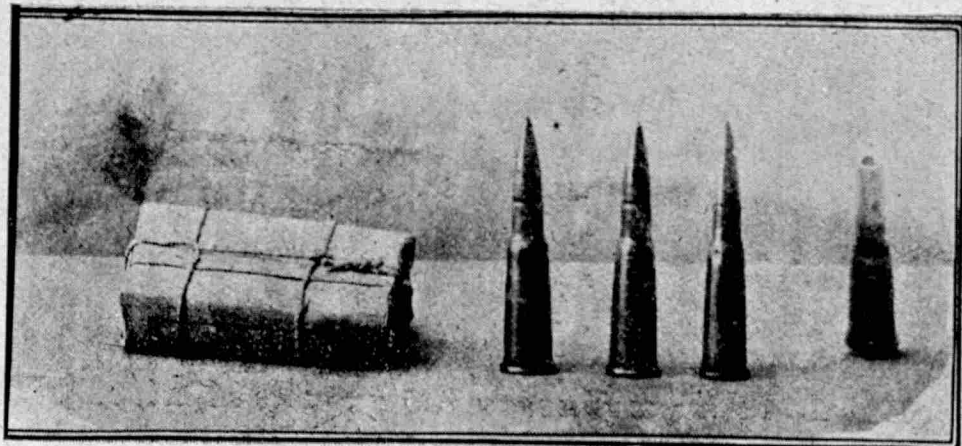
Άπό την προέλασιν τών Σέρβων.
Σερβικόν Ιππικόν διερχόμενον τόν Δρϊνον.

Προσέλευσις Άγγλων έθελοντών.

Γερμανικόν τηλεβόλον επί αυτοκινήτου τελευταίου συστήματος.

Αί άπηγορευμένοι σφαίραι Δούμ-Δούμ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΟΡΓΗ ΚΥΡΙΟΥ

Περάσατε έξω από τὸ Αὐστριακὸν νοσοκομεῖον τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ὀπισθεν τοῦ Κουλέ-καποῦ; Κάθε μεσημέρι συμβαίνει ἐκεῖ μιά πολὺ συγκινητικὴ σκηνή, ἀπὸ ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας ἦτο πολὺ εὐκολὸν νὰ μιμηθῶσι τὰ τόσα πολυώνυμα καὶ πολυούθητα εὐεργετικά μας Σωματεία, τὰ ὁποία, οὐχὶ σπανίως, μὲ πάταγον χαλοῦν τὸν κόσμον, διὰ νὰ μᾶς πληροφορήσουν, ὅτι φροντίζουν καὶ ἐργάζονται διὰ τὸν πάσχοντα πλησίον.

Χωρὶς θόρυβον, χωρὶς φασαρίαν, χωρὶς προγράμματα καὶ δηλώσεις ἢ ἀγγελίας, βλέπετε ἐκεῖ, κάθε μεσημέρι, ἀρκετοὺς γέροντας νὰ παίρνουν δωρεάν μὰ σοῦλα καὶ κάποιον ἄλλο, μαζῆ με αὐτὴν, δευτέρο φαγητόν.

Δὲν ὑπάρχει ὠραιότερον θέαμα ἀπὸ τὴν σκηνὴν αὐτὴν, οὔτε ἡ εὐγένεια τῆς φιλανθρωποῦ καρδίας εἶναι δυνατόν νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητος πρὸ τῆς παρατάξεως ἐκείνης τῆς σειρᾶς τῶν ἀποκλήρων τῆς τύχης, οἱ ὁποῖοι εἰς κάθε μάσημα ἢ ρόφημά των δίδουν τὴν καλλιτέραν, ἔστω καὶ βωβὴν, περιγραφήν μῆς ὀλοζώντανης ὑπὲρ τοῦ πάσχοντος πλησίον ἀγάπης καὶ ἐργασίας.

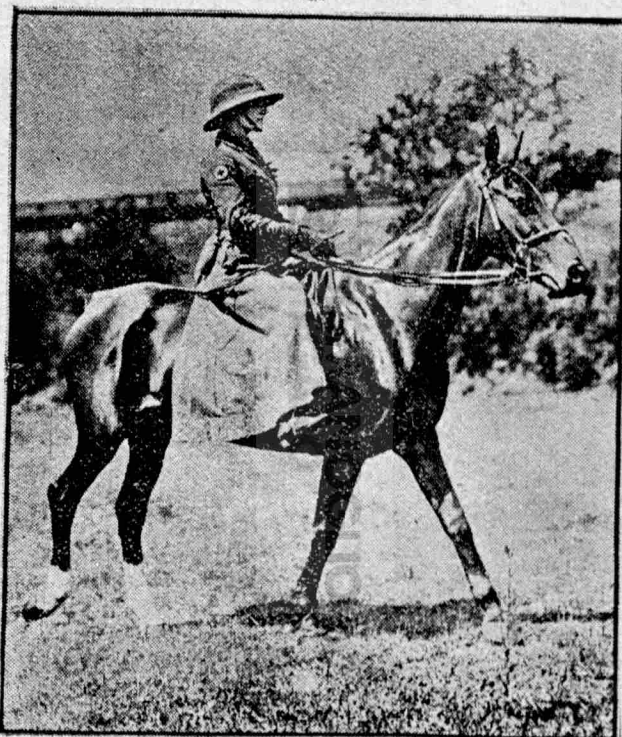
Ἐν τούτοις, τὰ ράκη ἐκεῖνα τῆς ζωῆς, τὰ ἀπορριχθέντα αὐτὰ ἀπομνημόνια τῆς ἀνθρωπίνης ὑπόξεως, ἔχουν τὰς ὀρισμένες καὶ ἀντιθέτους, ἂν θέλετε, μεταξύ των ἰδέας, διὰ τὰς ὁποίας δὲν ἀργοῦν νὰ προκαλοῦν καὶ σκηνάς. Καὶ ἐφόσον μὲν τὸ ἀδειανὸ στομάχι των παίξει τὸν γνωστὸν ταμποῦραν, κάθε ἄλλη σκέψις βεβαίως ὑποχωρεῖ πρὸ τοῦ πανισχύρου τούτου στομαχικοῦ ἀνακρούσματος, τὸ ὁποῖον ἐπιτακτικῶς καὶ ἀμετακλήτως ἐπιβάλλει τὴν πλήρωσιν τῆς πρωτίστης ἀνάγκης τοῦ πολυσυνθέτου ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ.

Ἄλλ' ὁ στόμαχος μετ' ὀλίγον πληροῦται. Τότε λοιπὸν ῥίπτεται τοῦ ἐνὸς πρὸς τὸν ἄλλον τὸ σβυσμένο βλέμμα καὶ γίνεται ἡ ἀναγνώρισις τεῦ πιοῦ καὶ τῶν φρονημάτων ὅλων τῶν ἐκεῖ ἐν στομάχῳ ἀδελφῶν.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ διεύθυνσις τοῦ φιλανθρωποῦ νοσο-

κομεῖου δὲν ἐπρονόησε τὴν παροχὴν καὶ μερικῶν χωνευτικῶν, αὐτὰ τὰ ἀναπληρῶνει ἢ ἀμέσως ἐνσκήπτουσα φλυαρία καὶ ἡ μετ' αὐτὴν ἐπερχομένη λογομαχία.

Λέγουν, ὅτι ἡ γλωσσοῦ γυναῖκα καὶ ὁ φλύαρος

Βαθμοῦχος Ἄγγλις νοσοκόμος.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ποτὲ δὲν μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἡ ἀλήθεια· τὸ ψεῦδος πάντοτε. Μεγαλειτέρα ἱκανότης χρειάζεται διὰ νὰ πλάσῃ τις ἐν ψεῦδος ἢ διὰ νὰ εἴπῃ ἐν γυγνός.

**

Τότε ὁ ἔρως εἶναι λογικὸς, ὅταν εἶναι... τρελλός.

**

Καὶ τὰ ὠραιότερα μάτια εἶναι ἄσχημα, ὅταν τὰ βλέπομεν καὶ δὲν μᾶς βλέπουν.

**

Ἐὰν κομμίαν φορὰν ἀπεπλανῶντο οἱ ἀνθρώποι καὶ πάλιν συνητῶντο, μόνον διὰ τοῦ φιλήματος θ' ἀνεγνώριζον ἀλλήλους.

**

Ἄνθρωπος εἶναι ἡ ἐλαιογραφία τῆς παγκοσμίου Δημοιοργίας. Ἡ γυνή, τὸ... πασιέλ.

**

Ἄξυδερεκέστερον βλέπουν οἱ τυφλοὶ τὴν... καρδίαν.

**

Οἱ μεγάλοι ἄνδρες τόσοσιν ὑψοῦνται, ὅσον χαμηλώνουν οἱ μικροί.

Δ. Κ. β

πεισματάρης γέρον δὲν διαφέρουν κατὰ τίποτε. Ἐπείσθην περὶ τούτου προχθὲς ὁ ἴδιος, ὅταν ἀντιλήφθη, ὅτι ἀπὸ τοῦς σιτιζομένους ἐκεῖ γέρους, οἱ μὲν κατὰ τῆς Διπλῆς Συμμαχίας, οἱ δὲ κατὰ τῆς Τριπλῆς Συνεννοήσεως, ἀπὸ συζήτησιν εἰς συζήτησιν ἐπὶ τοῦ πανευρωπαϊκοῦ πολέμου, παρ' ὀλίγον νὰ δώσουν εἰκόνα τοῦ πανευρωπαϊκοῦ ἀλληλοφαγώματος.

Εἰς ὅλας τὰς παρομοίας τοῦ ἀλληλοφαγώμου σκηνάς ὁ ἄγγελος τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης θέτει τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν των καί, ὅπως συνήθως λέγομεν, «δίδει τόπον τῆ ὀργῆ». Ἐφάνη καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν τῶν γρονιόριδων γερόντων ὁ πολυπόθητος ἄγγελος; Μάλιστα καὶ μετ' ὁ περιπλέον. Παρουσιάσθη ὑπὸ τὴν γαληνιαίαν, τὴν αἰθερίαν μορφήν μᾶς ἀδελφῆς τοῦ ἐλέους τοῦ νοσοκομεῖου, ἡ ὁποία, σιγαλά, χριστιανικώτατα, εἰρηνικώτατα, εἶπεν εἰς αὐτοὺς ὅσα ἔπρεπε νὰ εἴπῃ συμβουλευτικῶς καὶ ὅσα ἐχρειάζοντο διὰ νὰ μεταβάλουν τοῦς ἐξηγριωμένους γέρους εἰς ἡμερώτατα ἀνάκια.

Ἄν φαντασθῶμεν καὶ τὴν σήμερον αἱματηρότατα συγκρουομένην γηραιάν Εὐρώπην ὡς ἓνα ὄμιλον, ὄμιον μετ' ὁμοίους γέρους τοῦ Αὐστριακοῦ νοσοκομεῖου, θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον νὰ εὐρίσκητο καὶ δι' αὐτὴν παρόμοιος πρὸς τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἐλέους εἰρηνοποιὸς ἄγγελος, ἀπαραίτητος διὰ τὴν κατάπαυσιν τοῦ ὀπαιοῦ ἀλληλοφαγώμου. Ἄλλὰ ποῦ ἐκεῖ, ἐν μέσῳ τῆς φοβερᾶς βροντῆς τοῦ τηλεβόλου τῶν 42 καὶ τῆς ἀδιακόπου βοῆς τῶν μυδραλιοβόλων, νὰ εὐρῆ ἡχώ παρομοία εἰρηνοποιὸς φωνῆ καὶ ἐπίκλησις;

Ἄρισμένως, ὀργῆ Κυρίου ταράσσει τὴν σοφὴν, ἀλλὰ καὶ πολεμοχαρῆ Εὐρώπην.

Ἄς...

Ὁ τέως πρεσβευτῆς τῆς Βουλγαρίας ἐν Πετροῦπόλει καὶ νῦν ἀρχηγὸς ῥωσ. στρατ. σώματος στρατηγὸς Ράτκο Δημήτριεφ.

Ὁ νέος ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Βουλγαρίας Φίτσεφ.

14. Τὸ περιεχόμενον τοῦ χαρτοφυλακίου.

Ὁ Ἰάκωβος ταχέως ἀντελήφθη, ὅτι ἄδεια τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρων δὲν τὸν ἦρκει· ἐζήτησε λοιπὸν παράτασιν τῆς ἀδείας του. Ἐπειτα διηυθύνθη εἰς τὸν κόμητα Λουσιγιέρ, διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν κατοικίαν τοῦ Βαλαρὺκ. Τὴν ἔμαθε, διηυθύνθη κατ' ἐκεῖ καὶ μετ' ὀλίγον ἐκτύπη τὴν θύραν μιᾶς καλύβης. Τρία παιδιά, ἀκάθαρτα, μὲ ὄχρα πρόσωπα, ἔτρεξαν, καὶ ὅταν εἶδον τὸν ξένον, ὀπισθοχώρησαν τρομαγμένα, ἐκβάλλοντα κραυγὰς. Ἐπειτα μία γυναῖκα παρουσιάσθη.

— Εἶσαι ἡ σύζυγος τοῦ Βαλαρὺκ ;
 — Πιθανόν... Τί θέλετε ;
 — Δὲν μ' ἀναγνωρίζεις ;
 — Ὅχι, δὲν ἀναγνωρίζω κανένα. Κλαίω τόσον, ὥστε τὰ μάτια μου ἐθόλωσαν. Ποῖος εἶσθε ;
 — Ὁ Ἰάκωβος Μπαρζεμόν.
 — Ἄ! ναί, σὰς ἀναγνωρίζω. Ὁ πατέρας σας μᾶς ἔδωκεν ἀπὸ τὸν Πύργον· μήπως ἔρχεσθε σεῖς νὰ μᾶς ζητήσετε τὸ ὑπόλοιπον τοῦ χρέους μας ;
 — Ὁ Θεὸς φιλάξοι, πτωχή μου γυναῖκα.
 — Τί ; μᾶς λυπεῖσθε ;
 — Ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου. Καὶ ἂν εἰμποροῦσα νὰ σὰς βοηθήσω ;

— Μπα! καὶ εἰς ἀνταπόδοσιν τί θέλετε ;
 — Θὰ σὲ τὰ εἰπῶ ὅλα. Ἄλλ' ἄφησέ με νὰ ἔμβω.
 Ἐκείνη ἐδίστασεν, ἀλλ' ὑπεχώρησεν.
 — Ὁ Βαλαρὺκ λείπει ; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος, ρίπτων ἐν βλέμμα γύρω.
 — Ὅπως πάντοτε.
 — Πῶς ζῆτε ;
 — Ἐπαιτοῦμεν ἐγὼ καὶ τὰ μικρά.
 — Ὁ Βαλαρὺκ δὲν ἐργάζεται ;
 — Ὅχι, μεθᾶ.
 — ἔχει λοιπὸν χρήματα ;
 — ἔχει.
 — Πῶς τὰ κερδίζει ;
 — Δὲν ξεύρω τίποτε. Κάμουν λαθρεμπόριον μὲ τὸν Γκοδελό.

Αὐτὸ μοῦ λέγει τοῦλάχιστον.
 — Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἐφύγατε ἀπὸ τὸν Πύργον, δὲν σὲ ἔδωσε χρήματα ;

— Ναί, μοῦ ἔδωσε δέκα φράγκα πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν.
 — Καὶ ἀπὸ ποῦ προήρχετο τὸ χρῆμα αὐτό ;
 — Δὲν τὸ ξεύρω. Οὐδέποτε μοῦ λέγει τίποτε.
 — ἔχω ἀνάγκην νὰ τὸ μάθω. Ἄς ὀμιλήσωμεν ὁμῶς εἰλικρινῶς. ἔχεις ὅλα τὰ δίκαια νὰ ἀπεχθάνεσαι τὸν ἄνδρα σου. Ἐν τούτοις σοῦ δίδω τὸν λόγον μου, ὅτι, ἂν μὲ πληροφορήσῃς ὅ,τι σοῦ ζητῶ, δὲν θὰ πάθῃ τίποτε. Ἀκόμη δὲ θὰ σὲ δώσω καὶ ἕνα ποσόν, τὸ ὁποῖον θὰ σὰς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν δυστυχίαν διὰ κάμποσον καιρόν.

— Κύριε, εἰλήτε γρήγορα, τὰ παιδιά μου εἶναι ἄρρωστα. Θὰ κάμω τὸ πᾶν διὰ νὰ τὰ σώσω.

— Εἶδες αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἰς τὰ χεῖρα τοῦ συζύγου σου κανένα χαρτοφυλάκιον ;

— Ναί, εἶδα, τὸ ἐκύτταζαν μαζί μὲ τὸν Γκοδελό καὶ ἐδιάβαζαν ἕνα χιρτί, ποῦ εἶχε μέσα. Μὰ τὸ χαρτοφυλάκιον αὐτὸ τὸ ἔχει πάντα μαζί του.

— Μὲ τὸ καλὸ ἢ μὲ τὸ κακό, ἐσκέφθη ὁ Ἰάκωβος, θὰ πάρω τὸ χαρτοφυλάκιον αὐτό.

Ἐπειτα ἠρώτησε :

— Καὶ πότε ἔρχεται ὁ ἄνδρας σου ;

— Δὲν ξεύρω, ἔρχεται ὅποτε τοῦ καταβῆ.

— Δὲν τὸν περιμένεις ;

— Ὅχι, εἶμαι ἡτυχη μόνον ὅταν λείπῃ· ὅταν εἶναι ἐδῶ, μὲ σκοτώνει στὸ ξύλο.

— Ἄν ἔλθῃ ἔξιφνα, μπορεῖς νὰ ἔλθῃς εἰς τὸν Πύργον νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς ; Πάλιν σοῦ λέγω, δὲν θὰ πάθῃ τίποτε κακόν.

— Τότε, κύριε, βασισηθῆτε εἰς ἐμένα.

Ὁ Ἰάκωβος ἔδωσε δύο ἐκατόφραγκα εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἐνῶ δ' αὐτὴ ἐξεχύνετο εἰς εὐχαριστίας, ὁ Ἰάκωβος ἀπεμακρύνετο.

Ἐμεινεν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸν Πύργον καὶ ἀνέμενε. Πρὸς τὸ ἀπόγευμα ἦλθεν ἡ γυναῖκα καὶ τὸν εἰδοποίησεν, ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς εἶχεν ἔλθει καὶ μεθυσιμένος ἐκοιμήτο.

— Σ' εὐχαριστῶ, καλή μου γυναῖκα. Μόνον σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃς στὸ σπίτι σου πρὸ τῶν ἐπτά. Θὰ ὑπάγω τώρα ἐκεῖ καὶ θὰ ὀμιλήσω μόνος μὲ τὸν ἄνδρα σου.

Ἡ γυναῖκα συγκατένευσε καὶ ὁ Ἰάκωβος ἔτρεξεν εἰς τὸ σπίτι τοῦ Βαλαρὺκ. Τὸν εὔρε κοιμώμενον, τὸν ἐκράτησεν ἀπὸ τὸν ὄμον καὶ τὸν ἐσάλευσεν. Ὁ μέθυσιος ἀνετινάχθη.

— Ἐ! εἶσαι σύ, Γκοδελό ; Τί ἔπαθες σήμερα ; Τὸ χέρι σου εἶναι πολὺ βαρὺ.

Ἐπειτα, στρεφόμενος καὶ βλέπων τὸν Ἰάκωβον.

— Διάβολε! δὲν εἶναι ὁ Γκοδελό, εἶναι κάποιος ἄλλος!

— Ὁ κάποιος ἄλλος εἶναι ὁ Ἰάκωβος Μπαρζεμόν.

— Μπα! ἔκαμε μ' ἀδιαφορίαν ὁ Βαλαρὺκ. Τί θέλετε ;

— Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔκλεψες ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον τῆς «Ἐρυθρᾶς Πόας» ἐν χαρτοφυλάκιον τοῦ Μωμπόρον καὶ μερικὰ χρήματα τοῦ ξενοδόχου. Τὸ χαρτοφυλάκιον ποῦ τὸ ἔχεις ;

— Μὰ τί ; ἐγίνατε ἀστυνόμος βλέπω.

— Ἀπάντησε! ξεύρω, ὅτι τὸ ἔκλεψες καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἔρχομαι νὰ σοῦ δώσω πεντακόσια φράγκα, ἂν μοῦ τὸ δώσῃς· ἂν δὲν θέλῃς, ἔχω καὶ ἄλλο μέσον.

Καὶ ὁ Ἰάκωβος ἔσυρεν ἐν περιστροφῶν.

Ὁ Βαλαρὺκ προσεπάθησε νὰ φύγῃ, ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος τοῦ ἀπέκλεισε τὴν ἔξοδον. Τότε ὁ λαθρέμπορος πετᾶ κατ' ἐπάνω του ἕνα κορμὸν δένδρον, ποῦ ἦτο παρὰ τὴν ἐστίαν· ὁ Ἰάκωβος ἀποφεύγει τὸ κτύπημα, ἀλλὰ τοῦ φεύγει τὸ περιστροφῶν. Συμπλέκονται τότε ἐντὸς τῆς καλύβης οἱ δύο ἄνδρες, ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος, ἰσχυρότερος, ξαπλόνει λιπόθυμον τὸν Βαλαρὺκ κατὰ γῆς.

Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς λιποθυμίας, διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ χαρτοφυλάκιον· μόνον ἐσήκωσε τὸ περιστροφῶν του καὶ ἐπλησίασε τὸν Βαλαρὺκ· ὅταν ὁ λαθρέμπορος ἤνοιξε τὰ μάτια του, ἐβρυχήθη :

— Εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Μπαρζεμόν δὲν εἶναι ἀρκετὸς εἰς δολοφόνος ; πρέπει νὰ γίνουν δύο ;

Ὁ Ἰάκωβος ὠχρίασε.

— Τὸ χαρτοφυλάκιον, τοῦ λέγει, διὰ τελευταίαν φοράν.

— Τί θὰ σοῦ χρησιμεύσῃ ; δὲν θὰ σοῦ ἀποδείξῃ μεγάλα πράγματα. Εἴτε ὁ ἕνας Μπαρζεμόν, εἴτε ὁ ἄλλος, εἶναι τὸ ἴδιο πράγμα.

Ὁ Ἰάκωβος ἤκουε ταραγμένος, ἐν τούτοις ἐπανελάβε :

— Τὸ χαρτοφυλάκιον ἢ σοῦ πετῶ τὰ μυαλὰ στὸν τοῖχο.

Ὁ Βαλαρὺκ ἔτρεμε κάτω ἀπὸ τὴν κίνην τοῦ περιστροφῶν.

— Μὰ σὺ μοῦ εἶπες, ὅτι θὰ μοῦ δώσῃς πεντακόσια φράγκα.

— Τὰ ἔχεις.

— Μὰ δὲν τὰ βλέπω.

— Πάρ' τα.

— Εὐχαριστῶ. Ἄφες με τώρα νὰ σοῦ δώσω τὸ χαρτοφυλάκιόν σου. Δὲν τὸ ἔχω ἐπάνω μου.

(ἀκολουθεῖ)

Κυρία,

Μόνον ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτον τῆς Ὑγιεινῆς τῆς Ὠραιοτήτος (Μεγ. ὁδὸς τοῦ Πέραν, 77), δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε ὅλα τὰ καλλυντικά σας, ἠγγυημένα διὰ τὴν ἀγνότητά των.

Τὰς ἐνδυμασίας σας, τὰ ὑποδήματά σας καὶ ἐν γένει ὅλα σας τὰ χρειώδη προμηθευθῆτε ἀπὸ τὸν Οἶκον ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Ο κ. Μιλτιάδης Καραβοκυρός, δικηγόρος, εξέδωκεν εσχάτως νέον πόνημα περι των δικαίων των εν Τουρκία Πατριαρχείων, περι προικός και τραχώματος και διαθηκών κατά τε τὸ Βυζαντινὸν καὶ Μουσουλμανικὸν δίκαιον κτλ.

Γράφομεν χαίροντες περι τοῦ βιβλίου τούτου, καθόσον ἡμεῖς παρηκολουθήσαμεν τὸν κ. Μιλτ. Καραβοκυρὸν εἰς τὴν εὐγενῆ του σταδιοδρομίαν περι τὴν ἐκπόνησιν βιβλίων χρησιμωτάτων εἰς τὸ ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, ἐκτυπώσαντες κατὰ μὲν τὸ 1889 τὸν Κώδικα τοῦ Οἰκογενειακοῦ του δικαίου, ἐξαντληθέντα ἤδη, κατὰ δὲ τὸ 1898 Le droit successoral Musulman et Byzantin codifié, ἐξαντληθὲν ἐπίσης, κατὰ τὸ 1908 τὸ Ἐκλογικὸν Ἐγκόλπιον, κατὰ τὸ 1909 τὸ Στρατολογικὸν Ἐγκόλπιον, κατὰ τὸ 1913 Τινὰ περι φυσικῶν τέκνων ἐν Τουρκία κτλ., πρόκειται δὲ νὰ ἐκδώσωμεν, ἢν Θεὸς διδοί, καὶ νέον του ἔργον ἀνεκτίμητον, τὸ Δεξικὸν τῆς συνθήκης Ὀθωμανικῆς νομοθεσίας εἰς δύο τόμους ἑλληνιστὶ κατὰ φυλλάδια ἐξ ἐνός ἢ δύο τυπογραφικῶν φύλλων διὰ νὰ εἶναι προσιτὸν εἰς ὅλους τοὺς συμπολίτας ἡμῶν καὶ ἀγοράζηται παρ’ ὅλων.

Τὸ περι διαθηκῶν ἀναγγελλόμενον νέον βιβλίον τοῦ κ. Μιλτ. Καραβοκυροῦ ἐξυπηρετεῖ κυρίως τὸ ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν, ὧν ὑπερασπίζει τὰ δίκαια ἀπὸ ἱστορικῆς, νομικῆς καὶ γενικῆς ἀπόψεως, ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ ἀφιερῶται τῇ Α. Θ. Π. τῷ Οἰκογενειακῷ Πατριαρχῇ κ. κ. Γερμανῷ τῷ Ε', παλαιμάχῳ καὶ ἀκαταβλήτῳ ὑπερασπιστῇ τῶν ἱερῶν θεσμίῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους.

Εἰς ἀποδείξιν τούτων σημειοῦμεν τὰ ἐπόμενα :

Μεταξὺ τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ ζητημάτων, ὧν ὁ ἀναγνώστης εὐρίσκει ἀμέσως καὶ προχειρῶς τὴν λύσιν ἐν διαφόροις γνωμοδοτήσεσι, καταχωρημέναις ἐν αὐτῷ, εἶναι καὶ τὰ ἑξῆς :

Ἄλλοδαπὸς δύναται νὰ κάμῃ διαθήκην ὑπὲρ Ὀθωμανοῦ καὶ τάνάπαλιν; Δύναται νὰ γεινῇ διαθήκη ἔγκυρος περι τοιφλικίου, ἀμπελώνος, ἐλαιῶνος, κτημάτων μουκαταλιδικῶν, βακουφικῶν καὶ δημοσιῶν γαιῶν καὶ μεταλλείων; Περι τοῦ ὅλου ἢ μόνου τοῦ τρίτου τῆς περιουσίας μετὰ ἢ ἀνευ ἐπικυρώσεως τῆς διαθήκης παρὰ Πατριαρχου, Μητροπολίτου ἢ Ἐπισκόπου ἢ ἱερατικοῦ ἢ ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου πρὸ ἢ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθέτου, ὀλόγραφος ἢ ἀλλόγραφος ἢ παρ’ ἀγραμμάτου, δημοσία ἢ μυστική, μετὰ ἢ ἀνευ μαρτύρων; Δύναται νὰ προσβληθῇ διαθήκη καὶ πότε παρ’ ἀδελφοῦ, ἀνεψιοῦ ἢ συζύγου καὶ κληρονομοῦσιν οὗτοι; Πῶς ἐκτελεῖται διαθήκη παρὰ Τραπεζῶν διὰ χρήματα ἢ μεταλλεῖα; Πῶς λαμβάνονται χρήματα ἐκ Τραπεζῆς, μὴ ὑπαρχούσης διαθήκης; Πότε κληρονόμος, ἐκ διαθήκης ὑπογράφου κληρονομίαν, δύναται νὰ παρατηθῇ ἢ νὰ φαλικευθῇ αὐτήν; Πῶς συντάσσεται καὶ κατὰ τίνα νόμον ἔγκυρος διαθήκη ἐνταῦθα ἢ καὶ ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ; Τίνα τὰ δικαιώματα καὶ καθήκοντα τῶν ἐκτελεστῶν διαθήκης; Πῶς κανονίζεται καὶ ρυθμίζεται ἢ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομία λαϊκῶν ἢ ἀρχιερέων, θανόντων ἐν ἐνεργείᾳ ἢ ἐν διαθεσιμότητι ἢ μοναχῶν; Τίς διαθήκη Ἀρχιερέως μόνον ἰσχύει; Συγγενεῖς αὐτοῦ τινες καὶ κατὰ πόσον κληρονομοῦσιν αὐτοῦ κτλ.

Ταῦτα καὶ μόνον ἀρκοῦσιν, ἵνα δεῖξωσι τὴν μεγίστην χρησιμότητα τοῦ βιβλίου τούτου, ἀποτελουμένου ἐκ σελ. 280 εἰς 8ον.

Εὐρηται ἐν Μεγάλῳ Ἐθνικῷ Χανίῳ, ἀριθμ. 28. Τιμᾶται γρ. 40.

A. Δ. Χ.

ΝΕΟΣ ΟΜΟΓΕΝΗΣ ἀπόφοιτος τῆς Τουρκικῆς Νομικῆς Σχολῆς, κάτοχος δὲ καὶ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης, δύναται νὰ διαθέσῃ τὰς προϋνάς του ὥρας πρὸς διδασκαλίαν τῶν γλωσσῶν τούτων ἐν τινὶ ἀστικῇ σχολῇ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἢ τῶν περίξ κοινοτήτων. Ἀπευθυντέον εἰς Γαλατᾶν, Μικρὸν Ἐθνικὸν Χανίον, ἀριθμ. 39.

ΣΠΥΡΟΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ-ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ

Γαλατᾶ, Ὁμὲρ Ἀμπήτ, 11.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΒΡΑΔΕΙΑ

Ἦτο βραδυνὴ ὥρα τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου, ὅταν σιτὰς Ἀθήνας, κάτω ἀπὸ τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ Θεοσίου, ἐπισκέφθηκα στὸ σπίτι της τὴν δεσποινίδα Ἐρην Καβαλιέρον Μαρκουίζου. Ὁ ἥλιος εἶχε πλέον δύση, ἀλλ’ ἡ μεγάλη ζέση τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔκαιεν ἀκόμη τοὺς δρόμους ὅσον καὶ ἂν ἄρχισε νὰ φυσᾷ τὸ δροσερὸ ἀγέρι τοῦ Φαλήρου. Μαζί μου εἶχα τὸν συμπολίτην μας φοιτητὴν Κολλητῖδη, ὁ ὁποῖος ἔνεκα τοῦ πολέμου διέκοψε τὸ ταξεῖδί του εἰς Γερμανίαν.

Ἡ καλὴ κόρη ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὰ λουτρά τῆς Βουλιαγμένης. Ἡ ὑποδοχὴ μας ἦτο πολὺ συμπαθητικὴ. Ἀφοῦ ἐρώτησεν αὐτὴ καὶ ἡ θεία της ὅτι ἡ θερμὴ στοργὴ πρὸς τὸν ἐδῶ ἀδελφὸν καὶ διευθυντὴν τοῦ ‘Απ’ Όλα’ ἐπέβαλε, κατόπιν ἐστράφη ὁ λόγος εἰς τὴν μουσικὴν. Τί ἄλλο θὰ ἦτο γλυκύτερον καὶ ἐνδιαφέρον θέμα διὰ μίαν μαθήτριαν τοῦ ἀθηναϊκοῦ Ὡδείου;

Νῦν τις μουσικὴς ἀπ’ ἐδῶ καὶ ἀπ’ ἐκεῖ, βιβλία τῆς νεωτέρας φιλολογίας κατὰ σιβάδας, περιοδικὰ διάφορα, καὶ μάλιστα τὸ ‘Απ’ Όλα’, ἓνα μεγάλο πιάνο μὲ οὐρὰ εἰς τὸ βάθος, καὶ ὠραῖες ζωγραφίαι εἰς τοὺς τοίχους, εἶδαν καθαρὰν τὴν ὄψιν σαλονιοῦ καλλιτέχνιδος. Ὅταν εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς παῖξῃ καὶ, ἐζήτησα ν’ ἀκούσω καμμιὰ δικήν της σύνθεσιν, ἀπ’ ἐκεῖνες πὸν ἔμαθα ὅτι ἔχει φιλοτεχνήσει. Καὶ ἐκείνη δὲν ἠρνήθη νὰ μ’ εὐχαριστήσῃ.

Ἐκάθησε στὸ πιάνο μὲ τόλμην μεγάλου μαστροῦ καὶ ἀπέδωκε τὴν ἐμπνευσίν της ἤρμα καὶ παθητικὰ, ὡσὰν νὰ νανούριζε τὸ ἴνδαλμά της. Στὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὸν τίτλον ‘Τ’ ἀηδόνι’ παρεξενεῦθηκα δυσαρέστως, ὅταν θυμῆθηκα τὸ ἀριστουργηματικὸν τοῦ Λιστ καμωμένο, ὅπως ὄλες του αἰ εἰκόνας τῶν ‘Pèlerinages’, ἀπὸ ζωγραφία τῆς Φύσεως. Ἄλλ’ ἡ δεσποινὴ Ἐρην Μαρκουίζου παρέκαμψεν ὅλον τὸν φοβερὸν κίνδυνον καὶ ἔστρεψεν ὀλίγελα ἄλλου τὴν ψυχὴν της. Μᾶς ἐζωγράφησε τὸ παράπονον τοῦ τραγουδιοῦ, ὅπως τὸ αἰσθάνεται ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ ὅπως τὸ ἐκφράζει τὸ ἑλληνικὸν αἶσθημα. Ἐνα μοτίβο ἐλαφρὸ, ἀλλ’ ἤρμα καὶ πολὺ ἀπλοῦν, πὸν ἡ γραμμὴ του εἶδε τὴν ἐνοια κάποιου δικοῦ μας δημοτικοῦ τραγουδιοῦ. Καὶ ἐξακολουθοῦσεν ἡ μελωδία νὰ ξετυλλισσεται ὡσὰν νανούρισμα ἀποτυχημένης ἐλπίδας, πὸν σὲ γαργαλίζει καὶ εἰς τὴν ἀτυχία της.

Ἡ σύνθεσις τῆς δεσποινίδος Ἐρην Μαρκουίζου δὲν ἔχει βέβαια τὸ βάθος καὶ τὸν συμβολισμὸν πὸν δίνει ὁ Καλομοῖρης στοὺς ‘Ἀναπαισίτους’ του οὔτε τις ἐξοχὴς ἐκείνης συμφωνίας πὸν συνοδεύουν τὴν χοργὴν ἐκφρασιν εἰς τοὺς διαλόγους. Ἄλλ’ ἡ δεσποινὴ Ἐρην εἶνε ἀκόμη μαθήτρια καὶ τὰ πρωτόλειά της φανερόνουν, ὅτι νοιώθει βαθεῖα τὴν μουσικὴν γραμμὴν πὸν προσπαθεῖ νὰ ἐνοργανώσῃ.

Ὅταν ἡ δεσποινὴ Ἐρην μᾶς ἐτραγούδησε δύο τραγούδια τοῦ Σαμάρα, εἶδε πῶς ἔχει καὶ φωνὴν γλυκειὰ καὶ αἰσθημα δυνατὸ. Ἀπὸ κάθε ἄλλο νεώτερον τραγοῦδι εἶνε καταμαγευμένη μὲ τὰ τραγούδια τοῦ Σαμάρα. Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο. Ἐφ’ ἡμέραν ἐγὼ καὶ ὁ φίλος μου ἀπὸ τὸ σπίτι της μὲ πεποίθησιν, ὅτι ἡ νεαρὰ μαθήτρια τοῦ ἀθηναϊκοῦ Ὡδείου ἔχει πολὺ πλατὺ καὶ εὐχάριστον μέλλον. Θὰ ἀναδειχθῇ ὡς μία ἀπὸ τὰς καλυτέρας καλλιτέχνιδάς μας.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Μνημόσυνον.—Τὴν παρελθούσαν Τρίτην, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Προπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, ὅποτε τὰ ὀνομαστήρια αὐτοῦ ἦγεν ὁ ἀείμνηστος ἐν Πατριαρχαῖς Ἰωακείμ ὁ Γ', ὁ τέως Μ. Πρωτοσύγκελλος Πανοσιολ. κ. Ἀθηναγόρας, φόρον εὐγνωμοσύνης ἀποτίων, ἔδωκε τρισάγιον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ αἰοδίου Πατριαρχου, παρόντων καὶ ἄλλων τιμώντων καὶ μετὰ θάνατον τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Συγχαρητήρια.—Τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἐφέσου κ. Ἰωακείμ συνεχάρη ἡ Α. Θ. Π. καὶ πολλοὶ τῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν αὐτοῦ φίλων ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ ἑορτῇ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, μεθ’ ὧν καὶ ἡ ἡμετέρα ἐπιθεώρησις συνονοί τὰ ἑαυτῆς συγχαρητήρια.

Θάνατος.—Μόλις εἰκοσιτρεῖς ἀριθμοῦσα Μαῖου, ἀφῆκε τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ τὴν τελευταίαν πνοὴν εἰς τὴν θαλαρὰν καὶ μροβόλον τῆς Πριγκήπου νῆσον ἡ γλυκεία καὶ συμπαθὴς νεάνις Μαρίκα Τρούπη, μονάκριβος θυγάτηρ τῆς εὐφύμους γνωστῆς καθ’ ἅπασαν τὴν νῆσον μαίας κ. Ὀλυμπίας Τρούπη. Ἡ μεταστάσα, ὑπὸ πολλῶν ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν κοσμουμένη προτερημάτων, ἀπῆλαυε τῆς γενικῆς ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως πάντων. Ἡ κηδεῖα τῆς ἀλησμονήτου κόρης ἐτελέσθη ἐν τῷ αὐτόθι ναφ τῆς Παναγίας ἐξαιρετικὴ καὶ ἐπιβλητικωτάτη, προεξάρχοντος τοῦ ἱερατικῶς προϊσταμένου τῆς κοινότητος πνεος. ἀρχιμ. κ. Μελετίου, περιστοιχομένου ὑφ’ ὅλου τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ παρακλουθήσαντος πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ ἔκτε τῆς νήσου καὶ τῆς πόλεως κόσμου, ἐκδηλώσαντος οὕτω τὰ εἰλικρινῆ αἰσθήματα τῆς ἀμερίστου συμπαθείας, τὰ ὅποια ἔτρεφον πρὸς τὴν μεταστάσαν. Πλείστοι κατετέθησαν ἐπὶ τῆς σοροῦ τῆς ἀτυχοῦς νεάνιδος στέφανοι εἰς ἐνδειξιν τῆς ἀγάπης, ἢν ἔτρεφον πρὸς αὐτήν. Ραίνων δι’ ἀνθέων τὸν τάφον τῆς ὅσον προῶρος ἀποπτάσης δυστήνου κόρης, εὐχόμεν αὐτῇ μὲν γαῖαν ἐλαφράν, τῇ δὲ σκληρῶς δοκιμασθεῖση μητρὶ καὶ τοῖς λοιποῖς συγγενεῖσι τὴν ἐξ ὕψους παραμυθίαν.—Κ. Γ. Α.

Καλὴ εἰδησις διὰ τοὺς κατοίκους τοῦ Βεβεκίου.—Μέχρι τῆς ἀνάξεως τοῦ κεντρικοῦ τηλεφωνικοῦ σταθμοῦ Βεβεκίου, ἡ ἐταιρία τῶν Τηλεφῶνων ἐγκαθίδρυσε προσωρινὴν γραμμὴν ἐν τῷ αὐτόθι καταστήματι της πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινοῦ. Ὡστε οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς Βεβεκίου δύναται νὰ συγκοινωνῶσι τηλεφωνικῶς μετὰ τῆς πρωτεύουσας διὰ τῆς γραμμῆς ταύτης.

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΜΑΣ

Κεφάλι — οἱ φρόνιμοι ἐξετάζουν καὶ τῶν ἰχθύων, οἱ δὲ ἀνόητοι οὔτε τῶν ἀνθρώπων.

Κλεπταποδόχος — ὁ κλέπτων μόνον τοὺς κλέπτας.

Κλίμαξ — ὅ,τι ἀνέρχεται: τις βραδέως καὶ δύναται νὰ κατέλθῃ ἀστραπηδόν, ἀρκεῖ νὰ ὀλισθήσῃ.

Κλούβιον — ἡ κεφαλὴ δασκάλων τινῶν.

Κολακεία — ὅ,τι ποτὲ δὲν προσέβαλε τὸς γυναῖκας. — Στρατήγημα κατὰ . . . τῶν φίλων.

Κομματήριον — κοινωνικὸν ἐργοστάσιον.

Κουλουράκια, κουλοῦρες — τὸ ὄγειρον τῶν μικρῶν ἀγοριῶν καὶ τῶν μεγάλων κοριτσιῶν.

Κουρεὺς — ὁ φόβος τῶν κασιδιარέων. — Ζῶσα ἐφημερίς.

Κουισοδόνητης — ὁ τὰ φαγητὰ τρώγων ἀμάσητα καὶ τὰ λόγια προφέρων μασημένα.

Κούτσουρον — διατὶ νὰ μὴ κάμνουν ἄρά γε τὰς προτομάς ἀνδρῶν τινῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ πολυτίμου ξύλου;

Κουφέτα — τὰ κόλυβα τοῦ ἔρωτος.

Κρασί — ἔνωσις τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ὕλης.

Μεταξύ δεσποινίδος και γεροντοκόρης.
 — Ξεύρεις, καϊμένη; αὔριο εορτάζω τὴν εικοσιπενταετηρίδα μου.
 — Περιέργον! κι' ἐγὼ ἐπίσης.
 *Ἡ δεσποινίς:
 — Ναί, μὰ ἐγὼ εορτάζω τὴν πρώτην εικοσιπενταετηρίδα μου.

— Ἔρχομαι γιὰ τὸ νοῦκι.
 — Ναί, ἀλλ' ὁ μπαμπᾶς ξέχασε ν' ἀφίση παράδες.
 — Πῶς τὸ ξεύρεις αὐτό;
 — Μοῦ τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος τὸ πρωί.

— Εἶναι ἀπλὴ ὑπερκόπωση, κυρία μου ἔχετε ἀνάγκη ἀναπαύσεως.
 — Κυττάξτε και τὴ γλῶσσά μου, γιατρέ.
 — Κι' ἐκείνη ἔχει ἀνάγκη ἀναπαύσεως... πολλῆς ἀναπαύσεως.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Τὸ κυνηγιὸ τῶν ἐμπολέμων εἰς τὸ πανευρωπαϊκὸν ἀλληλοφάγωμα κοντεύει νὰ καταλήξῃ εἰς μίαν ὀλόσωστην κατρίλλαν: Πάντοτε βιζαβί, πάντοτε ἀν-ἀρριέρ, ἀ-ντροάτ, ἀ-γκὸς κτλ. Ὁ χοροδιδάσκαλος εἶναι ὁ τρυφερώτατος χάρος, ὁ ὁποῖος μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν καμαρώνει νὰ σπαρταρᾷ τὸ ἐν κοντὰ εἰς τὸ ἄλλο τὰ χορευόγυα ζεύγη. Δὲν λείπουν και τὰ σερπαντίν και τὰ κομπετί, μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι εἰς τὴν κατρίλλαν αὐτὴν λέγονται συρματοπλέγματα, ὀβίδες, σράπνελ κλπ. Τὴν μουσικὴν κανονίζει ἡ βροντὴ τοῦ κανονίου τῶν 42, ὅχι μὲ πατήματα, ἀλλὰ μὲ θανατοκτυπήματα ἄγρια και τρομακτικά. Τί θαυμάσιος, μὰ τὴν ἀλήθεια, χορὸς! Ἀντάξιος καθ' ὅλα πρὸς τὴν ἐξιδανίκευσιν τῆς προόδου τῶν ἀλληλοτρωγμένων.

Και ἐπειδὴ περὶ πολέμου ὁ λόγος, ἄς ποῦμε και τοῦτο: Εἰς τὸ δάσος τοῦ Μπελμοράλ, παρὰ τὰ γερμανοβελγικά σύνορα, κατὰ λάθος ἐσοκόωσαν μίαν δεσποινίδα. Αὐτὸ ἐσήκωσε μεγάλο ταβατοῦρι πρὸ ἡμερῶν εἰς μίαν ἐκ κυριῶν και κυριῶν βεγγέραν. Αἱ κυρίαί και αἱ δεσποινίδες προσεπάθουν νὰ κινήσουν τὸν γενικὸν ὀκτον διὰ τὸν ἀδικον σκοτωμὸν τῆς κόρης.

— Μὰ, δεσποινίς, παρετήρησε κάποιος, τί σημαίνει τοῦτο; Μήπως χιλιάδες χιλιάδων ἀνδρῶν δὲν ξαπλώνονται στὰ πεδία τῶν μαχῶν;
 Και ἡ δεσποινίς ἀπήντησεν ἀποφθεγματικῶς:
 — Ἄλλο σεῖς και ἄλλο ἡμεῖς.
 Ὁ εἰδικώτερος ἐκ τῶν κοινωνιολόγων μας παρακαλεῖται νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ περὶ τῆς σημασίας τοῦ περιέργου αὐτοῦ: ἄλλο σεῖς και ἄλλο ἡμεῖς.

Ἡ ζάχαρη ἐπάθεν ὀλικὴν ἐκλειψιν εἰς τὴν ἀγορὰν. Ὅσοι τὴν ἔχουν, τὴν πωλοῦν λίγη-λίγη, σὺν διαμαντόσκονη. Αἱ σπητονοικοκυραὶ εἶναι στενοχωρημένοι ἀπὸ τὴν κρίσιν αὐτὴν τῆς ζαχάρεως. Βεβαίως δὲν σκέπτονται περὶ κατισκευτῆς γλυκῶν ἢ γλυκυμάτων, διότι αὐτὰ πρὸ καιροῦ ἐπλάσαν ν' ἀποτελοῦν, ὅπως ἄλλοτε, τὴν μέριμναν κάθε σπητονοικοκυράς. Λίγη, πού χρειά-

ζεται γιὰ τὸν κἀφέ, γιὰ τὸ τσάϊ μας, και αὐτὴ δὲν εὐρίσκειται εὐκόλα. Τί θὰ γίνῃ λοιπόν; Πῶς θὰ ἱκανοποιησομεν τὴν ἀνάγκη μας αὐτὴν; Θὰ ἐπαρκέσουν πρὸς τοῦτο, ἀρὰ γε, μόνον τὰ συνήθη μεταξὺ μας ζαχαρώματα; Ἄλλὰ και αὐτὰ ἔχουν ἀραιωθῆ πολὺ, ἔνεκα ὁ πόλεμος και ἡ σκέψις τῆς ἐκ τούτου μιζέριας και τῶν γονέων.

Μετὰ τὴν ἀνυπόφορον ἀκριβειαν τῆς ζωῆς, ἐπισκέφθη τὴν πόλιν μας ἐκ περισσοῦ και ὁ τύφος. Μὰ τὴσὴν τρυφερότητα νὰ δεικνύῃ διὰ τὴν πόλιν

Διὰ νὰ κερδίσετε χρόνον, τηλεφωνεῖτε.

— «... Ὁ Μίλτων ἐπιλέγει, ὅτι ἡ γυνὴ εἶνε κομψὸν παρόραμα τῆς φύσεως... Δὲν ἔχει δίκαιον ὁ ποιητὴς τοῦ «Ἀπολοσθέντος Παραδείσου». Ἡ γυνὴ μὲ τοὺς διαφορῶνους συρμούς εἶνε ὄχι τὸ κομψὸν παρόραμα, ἀλλὰ τὸ κομψὸν πανόραμα τῆς φύσεως...»

μας ἡ ἀπαισία αὐτὴ ἐπισκέπτρια, ἄς εἴλεπεν. Ἄν ἐπιθυμῆ θύματα, ἄς μεταβῆ εἰς τὰ σύνορα τῶν ἐμπολέμων, ὅπου ἡ καταστροφὴ και ὁ θάνατος τόσο φρικωδῶς ὀργιάζουν. Ἡμεῖς ἐδῶ ἔχομεν ἀποφασίσει νὰ καμαρώσομεν τὸ τέλος και τὸ ἀποτελεσμα τοῦ πρωτοφανοῦς αἰματοκυλισματος, τὸ ὁποῖον ἔχουν στήσει οἱ πάνσοφοι τῆς σοφῆς Εὐρώπης. Ποιὸς τάχα ἀρνείται, ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὰ καμαρώσομεν;

Και αὐτὸς ἀπὸ τοὺς τύπους τοῦ Γιουζέκ-καλδιρῆμ. Μὲ πέντε μόνον γρόσια σὰς δίδει μέσα σὲ μικρὸ κουτί ἓνα κορδόνι τοῦ ὥρολογίου, ἓνα δακτυλίδι, μίαν καρφίτσα γυναικεία, μίαν ἀνδρικήν λαιμοδέτου και ἓν ζεύγος κομβίων διὰ παραμέντα. Ὅλα, μὲ μισὰ ἑλληνικά και ἄλλα ἀκατανόητα ξενικά λόγια τὰ ρεκλαμάρε ὡς μαλαγματένια και, ὡς ἐπαρδόν, ἀναφωνεῖ: «ἐμὶ κουτί», δηλ. ὅλα εἶναι σὲ κουτί. Μερικοὶ ὁμως ἐξήγησαν τὸν ἐπαρδόν ὡς σημαίνουσαν, ὅτι ὅλοι ὅσοι τὸν παρακολουθοῦν, εἶναι κουτοί. Καθόλου παραδοξον, ἀφοῦ, μὲ τὴν σημερινὴν ἀξίαν τοῦ πενταγρόσου παρουσιάζονται ἀγοραστὰι τῶν περιφήμων αὐτῶν μαλαγματικῶν.

Ελάβομεν τὸ ἐξῆς σημείωμα δεσποινίδος, ὅπως ὑπογράφεται: «Κύριε Πάνε-Ρώτας, τὸ παρακάματε. Τι θέλετε ἀπὸ ἡμᾶς και ἐξακολουθητικῶς μᾶς ἔχετε θέμα τῶν πειραγμάτων σας; Ἐπὶ τέλους, κατὶ σημαίνομεν και ἡμεῖς στὸν κόσμον, ἀφοῦ εἴμεθα πλάσματα τοῦ Θεοῦ και ἀφοῦ ἀσκόπως κάνεν πλάσμα τοῦ Θεοῦ δὲν ἔγεινε». Τρυφερωτάτη μου δεσποινίς, ἔχετε πολὺ δίκαιον, ἐφ' ὅσον δὲν θίγετε τὸ ζήτημα τῆς δημιουργίας σας, περὶ τοῦ ὁποῖου, ὄχι ἐγὼ, ἀλλ' αἱ κακαὶ γλῶσσαι λέγουν τόσα πολλὰ και ὄχι εὐχάριστα. Ἐξαφνα, κατὶ περὶ οὐράς τοῦ διαβολοῦ κτλ., τὰ ὅποια, νὰ εἰσθε βεβαία, ὅτι ἐγὼ οὔτε τὰ λέγω οὔτε τὰ υἰοθετῶ. Πιστεύσατέ με, νὰ σὰς χαρῶ.

ΠΑΝΕ - ΡΩΤΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΠΕΡ. Γ. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ
 ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΡΘΟΠΕΔΙΣΤΗΣ
 ΤΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΜΠΕΡΚ-ΠΛΑΖ
 Κατασκευὴ ὀρθοπεδικῶν μηχανημάτων
 ἐκ σελλζουλοῖδ.
 Ὁραὶ ἐπισκ.: 2-5.
 ΠΕΡΑΝ, ΟΔΟΣ ΣΟΦΙΑΛΗ, 32

STEINS
 ORIENTAL
 STORES LTD

Διὰ νὰ προμηθευθῆτε
 ΕΝΔΥΜΑΤΑ-ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ-ΠΙΘΟΝΕΤΕΡΑ
 ἐξ ὄχου καλαισθησίας
 δι' ἀνδρας, γυναῖκας και παιδία
 ἐπισκεφθῆτε τὰ Καταστήματα

ΣΤΑΪΝ
 ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ
 Πέραν και Πόλει.